

ZÁPAS O DUŠI 126

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

**PODZIM 2015
ROČNÍK 26**

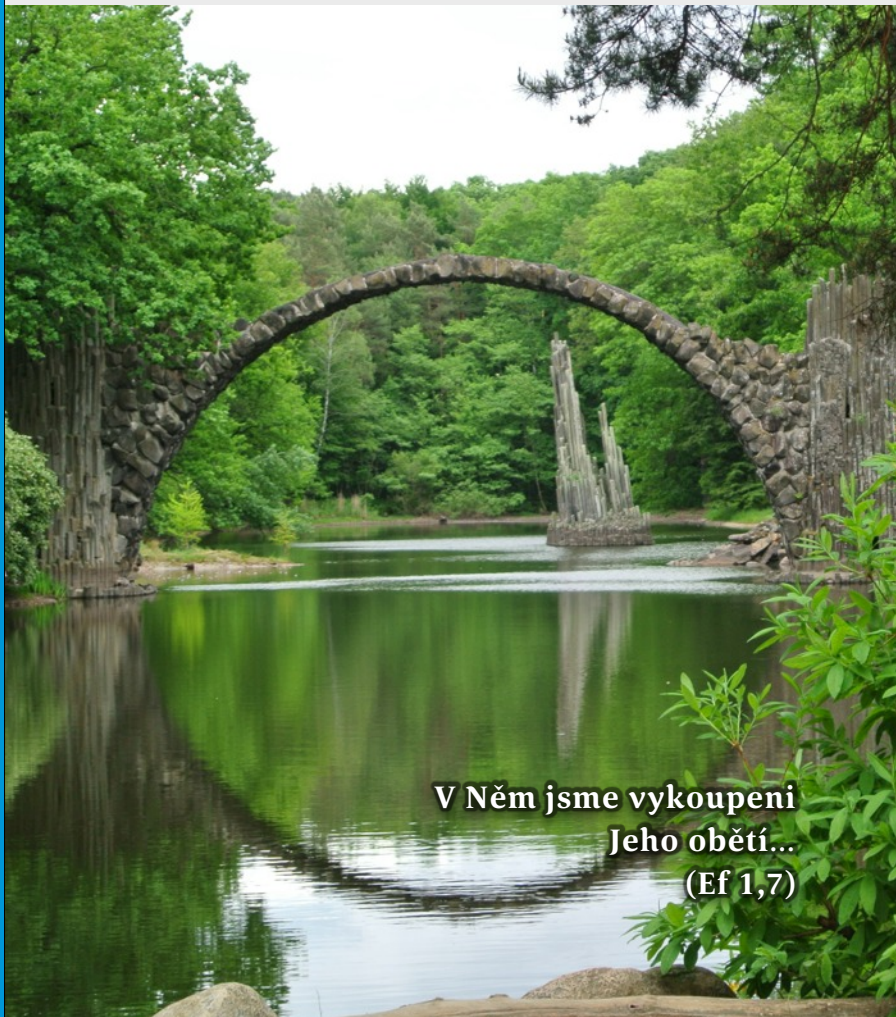
Sola Scriptura – Jedině Písmo

Solus Christus – Jedině Kristus

Soli Deo Gloria – Jedině Bohu sláva

Sola Gratia – Jedině milostí

Sola Fide – Jedině vírou

**V NĚM JSME VYKOUPENI
JEHO OBĚTÍ...
(Ef 1,7)**

OBSAH

<u>Změny</u>	2
<u>Důkaz pro bezbožné</u>	3
<u>V Něm máme vykoupení</u>	4
<u>Strach ze smrti</u>	11
<u>Ježíš – Král pravdy</u>	14
<u>Potěšení v Trojici</u>	21
<u>Zimní konference 2016</u>	23
<u>Kdo jsou nepřátelé</u>	
<u>islámu?</u>	27
<u>Kterak se zvednout</u>	31
<u>Padlí andělé</u>	37
<u>Napsali jste nám...</u>	41
<u>Cesta Božího slova</u>	
<u>do Koreje</u>	42
<u>Duch svatý dává</u>	
<u>církvi růst</u>	46

NA ÚVOD

ZMĚNY*Jaroslav Kernal*

S měsíčním zpožděním konečně držíte v rukou podzimní číslo Zápasu o duši. Přijměte proto naši omluvu.

V našem časopise a v našich životech došlo k některým změnám, které dočasně ovlivnily chod redakce. Zde jsou dvě z nich.

Korespondenční adresa

Redakce časopisu se po sedmi letech v Ústí n. L. přestěhovala zpátky do Prahy.

S tím došlo také ke změně telefonního čísla do redakce Zápasu o duši. Nové telefonní číslo do kanceláře redakce je (+420) 222 268 917.

Nový sbor

V souvislosti s přestěhováním redakce jsme založili také nový nenedominanční sbor v Praze. Informace najdete na webových stránkách www.krestanepraha.cz.

Podpora

S blížícím se koncem roku hodnotíme také svou finanční situaci a podobně jako v několika posledních letech opět zůstáváme v červených číslech.

Jsmo vděční za vás všechny, kteří nás finančně podporujete, a pokud byste nás mohli (nejlépe pravidelně) podpořit o něco více, velmi bychom to uvítali. Stejně tak budeme rádi i za další dárce z řad těch, kteří naši službu využívají. Časopis nabízíme bezplatně, ale samozřejmě není zadarmo a jsme cele závislí na podpoře od čtenářů.

ZÁPAS O DUŠI © vydává Spolek Reformace.cz,
Hošťálkova 1C, 169 00 Praha 6, IČ: 41605012
Odpovědný redaktor: Jaroslav Kernal
Redakční rada: Daniel Adamovský, Rado-
van Hynek, Petr Papež, Julie Petrecká, Klára
Steiger, Pavel Steiger, Iva Suchá, Jan Suchý
Číslo 126 vyšlo 15. 11. 2015,
Evidenční číslo MKČR: E 11180
Fotografie na titulní straně: Klara Steiger
Tiskne Grafotechna print, s. r. o., Lýskova
1594/33, 155 00 Praha 13 – Stodůlky
Vychází čtyřikrát do roka. NEPRODEJNÉ!
ISSN 1804-2880 (Print)
ISSN 2336-8330 (Online)

DŮKAZ PRO BEZBOŽNÉ

Jeremiah Burroughs (1600–1646)

- ◆ *Kéž mi dá tvůj meč vyváznout z moci svévolníka a tvá ruka, Hospodine, z moci lidí, lidí věku tohoto, jejichž podílem je pouze život. Ty jim ze svých zásob plníš břicho, sytí se i synové a zbytek nechávají nemluvnatům. (Ž 17,13–14)*

Bůh dává bezbožným podíl tady na zemi, aby jim i světu ukázal, jak málo dobrého je ve všech pozemských věcech. Kdyby byli skutečně dobří, nikdy by je od Něho neobdrželi. Je to důkazem toho, že v síle těla není nic znamenitého; vždyť vůl jí má více než ty. Ani v hbitosti tvého těla není znamenitosti, neboť pes je hbitější, než jsi ty. Důkazem, že v přepychovém oděvu není velké znamenitosti, je i to, že páv má pestřejší oděv než ty, a důkazem, že ani zlato a stříbro není tím nejvýbornějším, je, že Indiáni ho mají více než ty. Kdyby tyto věci měly nějakou cenu, jistě by je Bůh nedal bezbožníkům.

Vidíme také, že v tomto světě není nic velmi dobrého, poněvadž kdyby bylo, bezbožní by se v něm tolik neradovali. Luther to ve svém výkladu knihy Genesis vyjadřuje následovně: „Turecké císařství, ač je tak slavné, je jen drobečkem, který Pán rodiny – Bůh – hází psům.“ Takový byl Lutherův obdiv pro celou tureckou říši a opravdu, není to ničím více. Všechny věci tohoto světa, které Bůh uděluje všem bezbožníkům – svým nepřítelům – ukazují, že nejsou znamenité ani dobré. Proto je Bůh, jak chce, rozhazuje po světě a hledí na ně ja-

ko na smetí. Nedbá, jestli Mu lidé vzdají slávu za to, že je jimi obdařil, ale zkušuje je jimi. Uděluje-li však Bůh dary Kristovy, chce být jimi oslaven. Nedává je každému, ale připraví pro ně dříve ty, které chce jimi obdařit, aby Mu vzdali za ně chválu. S ostatními dary to však je jiné. Dejme tomu, že byste viděli člověka sbírajícího pláňata pod stromem, pod kterým jsou vepří. Neodežene je, protože na stromě jsou jen pláňata. Kdyby však sbíral vzácné a dobré ovoce a tu by tam přiběhla a začala rýt svině, jistě by ji odehnal. Tak i Hospodin dovolí svině tohoto světa, aby přišla a chrochtajíc sbírala věci tohoto světa.

S dary Kristovými však je to zcela jiné. To je drahocenné ovoce! Když kovář zpracovává železo, nedbá na to, že při tom odlétá velmi mnoho strusky i kousky kovu. Zlatník však, když zpracovává zlato, sebere pozorně každý úlomek i každý zlatý drobeček. I brusič drahých kamenů jistě sebere každý spadlý kousek. Tesař, když přitesává stavební dřevo, nedbá, kam létají odštěpky. Jak jiné to je u kamenorytce a u zlatníka. U Boha tyto vnější věci jsou jen odštěpky a struskou, a proto je Bůh udílí bezbožníkům.

Poznali Boha, ale nevzdali mu čest jako Bohu ani mu nebyli vděční, nýbrž jejich myšlení je zavedlo do marnosti a jejich scestná mysl se ocitla ve tmě. (Ř 1,21)

V NĚM MÁME VYKOUPENÍ (EF 1,7)

Jaroslav Kernal

Často si opakujeme, že nejsme spaseni učením, znalostí, informacemi, ale milostí skrze víru v dokončené Kristovo dílo. A je skutečně důležité, abychom si to opakovali a připomínali, abychom nezařadili spasení za něco, co spasení není. Ale aby mohla růst naše víra, a abychom mohli růst v poznání Pána a Jeho milosti, potřebujeme učení, informace, znalosti. Nikdo nemůže v pravdě poznávat Pána, pokud se o NĚm nedozví z Božího slova.

◆ *Duch výslovně praví, že v posledních dobách někteří odpadnou od víry a přidrží se těch, kteří svádějí démonskými naukami. (1Tm 4,1)*

Stále totiž trvá nebezpečí, že nejenom že neporosteme v Kristu, ale dokonce Ho nebudeme vůbec znát, protože svou víru upneme k někomu, kdo nemá moc nás zachránit. Apoštol Jan napsal, že „do světa vyšlo mnoho těch, kteří vás svádějí, neboť nevyznávají, že Ježíš Kristus přišel v těle; kdo takto učí, je svůdce a antikrist“ (2J 7). Jan psal o těch, kteří vypadali jako křesťané, ale ve skutečnosti jimi nebyli. Psal o lidech z viditelné církve, kteří ale nepatřili do duchovní církve, do té skutečné Kristovy nevěsty. Tato slova nejsou řečena proto, abychom se báli o své spasení, ale proto, abychom byli bdělí a nechal se ukolébat nějakými vnějšími, tělesnými věcmi. Náš text říká:

◆ *V něm jsme vykoupeni jeho obětí. (Ef 1,7)*
V NĚm, v Kristu, jsme vykoupeni, v NĚm máme vykoupení. To jsou klíčová slova,

kterými se musíme zabývat. V sedmém verši první kapitoly listu Efezským začíná oddíl, který se věnuje dílu Pána Ježíše Krista. V předchozích verších je popsáno dílo Boha Otce: **Vyvolil** před stvořením světa, **předurčil** nás k adopci a **určil** nám **cíl** – být chválou slávy Jeho milosti. Tento cíl se opakuje také ve verších 12 a 14. Dílo Pána Ježíše Krista, dílo vykoupení i dílo Duchu svatého, zapečetění, vede křesťany k tomu, aby celým svým životem oslavovali Boha, aby byli chválou Boží milosti. A milost je opravdu to, co se jako nit táhne celým tímto textem. Podívejme se nejprve na:

I. Co je vykoupení

◆ *V NĚm máme vykoupení... (Ef 1,7 ČSP)*
Takto je to doslovně řečeno v řeckém textu. V Kristu máme vykoupení. Vykoupení je důležité slovo, které patří mezi nejfrekventovanější v křesťanském slovníku. Často mluvíme o tom, že jsme vykoupeni, že patříme k vykoupeným, zpíváme o tom v písních – např. ve známé vánoční písni Narodil se Kristus Pán, kde v originále stojí: Běláš (tedy ďábel) oloupen, veselme se, člověk jest **vykoupen**, radujme se. Nebo: Jsem **vykoupen**, toť radost má. Nebo: Svátý, svátý, svátý! Tebe v každé době v nebi množství **vykoupených** ctí a velebí. Oslavujeme v písních Boha, který nás vykoupil, a v modlitbách Mu za vykoupení děkujeme. Víme ale skutečně, co zpíváme? Víme, za co děkujeme, o čem svědčíme? Víme, co vykoupení opravdu znamená?

A. Význam slova vykoupení

Řecké slovo vykoupení má velice zajímavou historii. Mnohé se můžete dočíst například v knize Jamese Boice *Základy křesťanské víry*, kniha 2, kap. 14. Na počátku to bylo slovo, které se používalo pro vykoupení válečných zajatců. Z něj vzniklo slovo, které označovalo výkupné, cenu za zaplacení válečného zajatce, tedy otroka. A z tohoto slova vzniklo slovo výkupné a sloveso vykoupit, které máme v našem textu. V tom nejpřesnějším slova smyslu se jedná o slovo, které přímo označuje zaplacení ceny za otroka. Takto to najdeme ve starověkých zápisech z trhu s otroky. Za otroka bylo zapláceno – výkupné – a on byl propuštěn na svobodu.

V Novém zákoně nacházíme verše, které přímo ukazují právě na toto vykoupení – často je součástí také cena, která byla zaplácena:

- ◆ *[Kristus] dal sám sebe za nás, aby nás vykoupil z veškeré nepravosti a očistil si svůj zvláštní lid, horlivý v dobrých skutcích. (1 Pt 2,14 ČSP)*
- ◆ *Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé. (Mt 20,28)*

Vykoupení znamená především zaplacení ceny. To není jenom věc Nového zákona, ale najdeme to na mnoha místech Starého zákona. V knize Rút je příběh Boaze, prapředka Pána Ježíše Krista. Boaz patřil k nejbližším příbuzným Rút, vdovy po Kiljónovi, a jako takový měl povinnost vyplatit pole, o které otec jejího zemřelého manžela přišel v důsledku hladomoru. Jeho povinností bylo koupit to pole zpátky a vrátit ho rodině. Tato povinnost

se vztahovala také na vyplacení nějakého člena rodiny z otroctví.

Jiný příklad vykoupení je vyplacení prvorozených. Hospodin vyhladil všechno prvorozené v Egyptě. Aby si to Izraelci připomínali, tak všechno prvorozené – člověk i zvíře – mělo být zasvěceno Hospodinu. Ale Hospodin určil, že ve stánku budou sloužit jenom lévijci, takže prvorození tam nesměli sloužit. Proto muselo být za každého prvorozeného zapláceno výkupné, které bylo odvedeno svatyni. Cena za prvorozeného člověka byla natolik přijatelná, že ji mohl zaplatit každý. Pokud někdo nemohl zaplatit za prvorozené zvíře, musel mu zlomit vaz – patřilo Hospodinu. To je výkupné. Toto výkupné ukazovalo na Toho Prvorozeného – jednorozeného Božího syna, který dal svůj život jako výkupné za nás.

Ještě jiným příkladem může být vyplacení života. V Exodu 21,28–30 čteme o situaci, kdy někoho potká něčí býk, takže ten člověk zemře. V případě, že bylo známo, že jde o trkavého býka a majitel ho nehlídal, měl kromě býka zemřít také jeho majitel – byl varován, ale nedbal na varování. Ovšem příbuzní zemřelého mohli přijít s nabídkou výkupného a majitel mohl vykoupit svůj život za cenu, která mu byla určena. To je vykoupení. V našem případě je touto cenou samotný Boží syn. Mzdou hříchu je smrt (Ř 6,23). Kdo může dát výkupné za svůj život?

- ◆ *Výkupné za lidský život je tak velké, že se každý musí provždy zřici toho, že by natrvalo, neustále žil a nedočkal se zkázy. (Ž 49,9–10)*

Nikdo nemůže vykoupit sám sebe a zůstat naživu. Důvodem je velikost lid-

ského hříchu. Naše vina je tak velká, že nás nemůže zachránit nikdo jiný než Bůh sám. Proto mluvíme o tom, že člověk je cele, naprosto, zcela propadlý hříchu. Není to o kvalitě, ale o rozsahu. Mluvíme o tom, že člověk je propadlý hříchu ve všech oblastech svého života – není nic, co by nebylo hříchem zasaženo, neexistuje žádné dobré nebo neutrální území, které by bylo v nás nebo by z nás nějak vycházelo. Proto Písmo říká, že jsme mrtví v hříchu (Ef 2,1). Neznamená to, že jsme všichni stejně hříšní – jsou hříšníci, kteří jsou horší než my a jsou hříšníci, kteří jsou lepší než my, ale všichni jsme hříšníci a jsme daleko od Boží slávy (Ř 3,23). Všichni jsme duchovně mrtví – a nelze být mrtvý více nebo méně.

Vykoupení potom předpokládá návrat do stavu, který tu byl předtím. Bůh stvořil člověka, který byl dobrý. Ale nezůstal v tomto stavu dlouho. Člověk padl – a padl tak hluboko, že se sám nemůže nikdy zachránit. Potřebuje vykupitele!

B. Předobraz vykoupení ve Starém zákoně

Podívejme se teď na jednu z nejpůsobivějších ilustrací vykoupení ve Starém zákoně, kterou je život proroka Ozeáše. Ozeáš měl svým životem ukazovat na Boží lásku k Božím lidu. Jakou roli tady hrálo vykoupení? Ohromnou!

Bůh řekl Ozeášovi, aby si vzal za ženu nevěstku, žil s ní a měl s ní děti. Ozeáš vyhledal Gomeru, vzal si ji a měl s ní tři děti. Gomera nebyla moc dobrá žena. V tomto příběhu, který je živoucím podobenstvím, je Gomera obrazem nás, hříšníků. Byla to nevěstka a vedle Ozeáše měla ta-

ké další muže. Je docela možné, že druhá dcera, která dostala jméno „Neomilostněná“, a třetí dítě, syn, který dostal jméno „Nejste můj lid“, ani nebyly Ozeášovými dětmi. To je naznačeno ve verši:

◆ *Ani její děti nebudou milovat, protože jsou to děti ze smilstva. (Oz 2,6 B21)*

Gomera byla nevěstka a vedle Ozeáše si hledala různé další milence a nakonec Ozeáše úplně opustila.

V další fázi nacházíme Gomeru v otroctví. Její život se změnil v peklo a my jí vidíme na trhu s otroky. Nejčastěji se člověk stal otrokem proto, že byl válečným zajatcem nebo proto, že se zadlužil. To byl pravděpodobně případ Gomery. Obchod s otroky byl rozšířený po celém tehdejší světě. Vypadalo to tak, že otroci byli přivezeni na tržiště, na tržišti pak byli nazí vystaveni, a dražili se. Mezi těmito otroky byla na prodej také Ozeášova žena, která od něj odešla a smilnila s mnoha jinými muži. Toto její chování ji odsuzovalo k smrti. Ale stalo se něco, co asi nikdo nečekal.

Bůh v této chvíli promluvil k Ozeášovi. Bůh mu řekl: „Ozeáši běž a kup ji.“ „Cože? To je moje žena, která ode mě utekla, která smilnila, asi se zadlužila a teď je z ní otrokyně! Mám ji koupit jako otrokyni? Mám si dělat takovou ostudu?“ „Přesně tak. Zaplať za ní cenu.“

Na trhu se smlouvalo. „Tady je Gomera, krásná žena, kdo za ní dá deset šekelů. Táhle se hlásí jeden muž. Dá někdo víc?“ Ozeáš dává dvanáct. Další muž čtrnáct – to už je docela vysoká cena. Ozeáš dává patnáct. Nízké nabídky už jsou mimo hru. Někdo přihazuje k patnácti šekelům stříbra také chomér ječmene. „Pat-

náct šekelů stříbra a půldruhého choméru ječmene,“ říká Ozeáš. „Dá někdo víc?“

Není nikdo. Ozeáš zaplatil cenu a otrokyně Gomera patří Ozeášovi. Může s ní naložit, jak bude chtít. Je jeho. Už mu patřila předtím, protože byla jeho manželkou, nyní ji vykoupil, zaplatil za ni cenu a patří mu jako otrokyně. Mohl by ji potrestat, jak by chtěl – jako cizoložnou ženu, jako nevěrnou ženu, která od něj odešla, jako matku, která opustila své děti. Dokonce měl právo nechat ji ukamenovat.

Ale Ozeáš zaplatil cenu, vykoupil svou ženu. Odvedl ji stranou od všeho ruchu, oblékl ji, aby zakryl její nahotu a řekl jí:

◆ *Po mnoho dní zůstaneš se mnou, nebudeš smilnit, nebudeš patřit jinému; také já budu jen s tebou. (Oz 3,3)*

„Budeš mojí ženou, jak to má být. Zaplatil jsem za tebe cenu. Vracím ti zpátky tvé místo po mém boku, místo v mém domě, místo u našich dětí.“ To je vykoupení. To je jeden z nejlepších obrazů vykoupení, jaký můžeme najít v Písmu. Je to obraz, který mluví také o nás.

C. Vykoupení Kristem

Vykoupení je asi to nejdůležitější, co Ježíš Kristus udělal pro nás a ve vztahu k nám. Kristovo dílo ve vztahu k Otci je **smíření** – smířil nás s Otcem. V Něm máme smíření – jako dokonalý člověk přinesl pokoj do vztahu mezi Bohem a člověkem. Jako dokonalý člověk zaplatil cenu za lidský hřích. Smíření je Kristovým dílem ve vztahu k Otci a díky tomuto dílu jsme my smířeni s Bohem. V předchozích verších jsme viděli dílo Otce ve vztahu k nám – směrem k Němu je to **adopce**, tedy přijetí za syny a směrem k nám je to **ospravedlnění**.

Kristovo dílo ve vztahu k nám je **vykoupení**. Obrázek, který nám předkládá Nový zákon, se skoro v ničem neliší od obrázku, který jsme viděli u Ozeáše. Tak jako on koupil Gomeru, byli jsme koupeni i my. I my jsme byli jako otroci:

◆ *Každý, kdo hřeší, je otrokem hříchu. (J 8,34)*

◆ *Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, aby tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci a my už hříchu neutročili. (Ř 6,6)*

Často si lidé myslí, že lidstvo je v jakémsi neutrálním stavu. Lidé slyší zvěst evangelia a mohou se svobodně a nezávisle rozhodnout, zda evangelium přijmou nebo odmítnou. Ale to je naprosto zásadní, fundamentální nepochopení stavu, ve kterém se my, lidé, nacházíme. Jde o zásadní nepochopení hříchu. Jestli si vzpomínáte, mluvili jsme o tom už v souvislosti s adopcí: Jsou jenom dva druhy dětí – děti Boží a děti ďábla. Neexistuje nic mezi. Podobně jsou jenom dva druhy otroctví: Otroctví hříchu a otroctví spravedlnosti.

◆ *Díky Bohu, že jste sice byli otroky hříchu, ale stali jste se ze srdce poslušnými vzoru učení, jemuž jste byli svěřeni. Byli jste osvobozeni od hříchu a stali jste se otroky spravedlnosti. (Ř 6,17–18 ČSP)*

Je důležité, abychom si uvědomili, že otrok se prostě a jednoduše nemůže rozhodnout, že změní svého pána nebo že se dokonce stane svobodným. Je otrok. Takovou možnost nemá. Možná se může rozhodnout, ale nemá žádnou moc ani možnost něco takového udělat. Jediný způsob, jak může něčeho takového dosáhnout, je vykoupení. Ně-

kdo přijde a zaplatí za něj výkupné. Právě tak to platí i v duchovní oblasti. Abychom mohli přestat být otroky hříchu, potřebujeme vykoupit z tohoto otroctví, potřebujeme vykupitele, který za nás zaplatí výkupné. Tím výkupným je smrt. Abychom my mohli žít, musí někdo jiný položit svůj život. Přesně to se stalo na kříži. Ježíš o tom říká:

◆ *Já jsem přišel, aby [mé ovce] měly žít a měly ho v hojnosti. (J 10,10)*

Přišel, aby nás vykoupil z otroctví hříchu a smrti. Přišel, aby za své ovce zaplatil výkupné a vysvobodil je.

◆ *... který sám sebe vydal za naše hříchy, aby nás **vysvobodil** z nynějšího zlého věku **podle** vůle našeho Boha a Otce. (Ga 1,4)*

◆ *On nás **vysvobodil** z moci tmy. (Ko 1,13)*

◆ *... abychom očekávali z nebe jeho Syna, kterého vzkřísil z mrtvých, Ježíše, jenž nás vysvobozuje od přicházejícího hněvu. (1Te 1,10)*

Zaplatil za nás sám sebou, aby nás vykoupil a učinil nás svobodnými!

Ano, rozhodujeme se následovat Krista, ale teprve potom, co jsme dostali milost, a bylo za nás zapláceno. Potom následujeme Krista s radostí a s ochotným srdcem.

Naše spasení je zadarmo. Jsme spaseni milostí skrze víru. Nemusíme dělat nějaké skutky, abychom byli spaseni. Nemusíme se nejprve polepšit, stát se spasiitelnými, abychom mohli být spaseni. Nemusíme platit vůbec nic, protože někdo jiný už zaplatil. Cena, která byla zaplácena za naše spasení, je cena, jejíž hodnotu si nedovedeme ani představit. Tou cenou je samotný Pán Ježíš Kristus, Bůh, který přišel v těle.

II. Vykoupení je v Božím Nejmilejším

Šestý verš první kapitoly mluví o tom, že Bůh svým vyvoleným, které předurčil k tomu, aby se z nich stali synové Boží, udělil milost, slavnou milost. A dále říká, že všechna sláva a plnost této milosti nám byla udělena **v Božím Nejmilejším**. Tak je nazván Pán Ježíš Kristus – Boží Nejmilejší – a právě v Něm máme vykoupení (Ef 1,7).

Musíme pamatovat na to, že verše 3–14 jsou v originále jedno dlouhé a velice pečlivě sestavené souvětí. A na tomto místě Boží slovo zdůrazňuje, že vykoupení, které máme, máme **v Božím Nejmilejším**. To nám ukazuje velikost ceny, která byla zaplácena. Tou cenou nebyl nikdo jiný než Boží Nejmilejší, jednorozený Boží Syn, který je v náruči Otce. To je ten, kterého Otec miloval již před založením světa (J 17,24), ten, který jediný zná Otce, a který kdy hleděl na Jeho slávu (J 1,18), ten jediný, který byl od počátku, ve kterém je život, ve kterém je světlo. On je jediný, který je Pravda s velkým P. Celou věčnost před stvořením světa zde nebylo nic jiného než dokonalý a naplněný vztah lásky mezi Otcem a Synem a Duchem svatým. Také proto Ho Duch svatý na tomto místě nazývá Božím Nejmilejším. On se stal výkupní cenou, výkupní obětí, On sám sebou zaplatil za nás. Jeho jedinečnost znamená, že:

A. Vykoupení je výlučné

Vykoupení je natolik spojené s Kristovou osobou, že ho nelze od Krista nijak oddělit. A to znamená, že mimo Krista nikdy nebylo, není a nikdy nebude žádné vykoupění. **Nikdy nebyl zachráněn žádný**

člověk, za kterého by Kristus nezaplátil. Kde není Kristus, není vykoupení! A úplně stejně to platí opačně – nikdy nebyl a nebude ztracen a uvržen do zatracení žádný člověk, za kterého Kristus zaplatil. V pekle nebude nikdo, za koho Kristus zaplatil. Ježíš říká:

◆ *Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. (J 14,6)*

To je vyhlášení naprosté výlučnosti. Jedná se o totéž, co čteme v našem textu – v NĚM máme vykoupení. Mimo Krista není spasení. Dnes stále více populární synkretistická teologie říká, že všechny cesty vedou k Bohu. „Každý se přece dívá na pravdu svými očima, ze svého úhlu pohledu a nemůžeme přece soudit druhé, jestli budou nebo nebudou spaseni...“ Moji milí, podobná slova zní dokonce z kazatelů církví, které se označují za evangelikální, tedy věrné evangelium! Ale Pavel napsal: „V NĚM, v Kristu, máme vykoupení!“ Není v Křišnovi, není v Buddhovi, není v Mohamedovi, není v Marii ani nikde jinde. Je jenom v Kristu.

To je velký kámen úrazu pro moderního člověka. Nechce být závislý na jediné výlučné pravdě. Nechce následovat jenom jednu cestu. Chce výběr, chce se rozhodovat, on sám chce určit, co je pro něj dobré. A to je pýcha! Totéž se stalo v ráji. Je to stejné pokušení, stejná touha, které podlehli Adam s Evou: „Budete jako Bůh!“ (Gn 3,5). Člověk chce být mírou a měřítkem všech věcí, člověk chce mít poslední slovo. To jenom ukazuje, jak vážný je hřích, jak hluboko jsme padli, jak mocně jsme hříchem spoutáni, ztročeni. Místo, abychom se radovali z toho, že je tady je-

nom jedna jediná cesta ke spasení, jedna cesta, kterou nám Bůh zjevil, takže nemusíme tápat a bloudit, tak se zlobíme a uráží nás to – protože je to „jenom“ jedna cesta.

Jenom v Kristu máme vykoupení. Někdy si křesťané myslí, že v době Starého zákona mohli Izraelci obětovat zvíře, aby zaplatili za své provinění. Ano, zákon to tak nařizoval („když se někdo proviní, přinese...“), ale list Židům vysvětluje:

◆ *V zákoně je pouze náznak budoucího dobra, ne sama jeho skutečnost. Proto stále stejné oběti, přinášené každoročně znovu a znovu, nemohou nikdy dokonale očistit ty, kdo s nimi přicházejí. Kdyby ti, kdo je přinášejí, neměli už vědomí hříchu, protože byli jednou provždy očištěni, dávno by byly tyto oběti přestaly. Ale těmito oběťmi se hříchy naopak každoročně připomínají, neboť krev býků a kozlů není s to hříchy odstranit. (Žd 10,1–4)*

Jenom jedna jediná oběť byla přijatelná a dostatečná, jenom jedna jediná oběť mohla vykoupit otroky hříchu z jejich otroctví: Pán Ježíš Kristus, Boží Nejmilejší. Vykoupení, které je v Kristu, je nejenom výlučné, ale:

B. Vykoupení je adresné

To znamená, že vykoupení se týká konkrétních lidí. Nejedná se tedy o paušální záležitost. To je nesmírně důležitá věc, které potřebujeme dobře porozumět. Podívejme se na to ze dvou úhlů pohledu, které nám dohromady poskytnou celý obraz.

1. Vykoupen je jenom ten, kdo věří v Krista. Myslím, že toto tvrzení je dostatečně pochopitelné. Každý, kdo věří v Krista, je vykoupen. Znamená to, že je

vysvobozen z moci hříchu a smrti, už není otrokem hříchu, ale je otrokem spravedlnosti. Víra v Krista nese ovoce v životě takového člověka. V tomto smyslu máme rozumět známému textu z Jakuba:

◆ *Stejně tak i víra, není-li spojena se skutky, je sama o sobě mrtvá. (Jk 2,17)*

Víra, která nenese ovoce, není skutečná spasitelná víra. Člověk, který sice vyznává Krista svým ústy, ale svým jednáním nebo svým učením Krista zapírá, není opravdový křesťan, a tedy nebyl Kristem vykoupen z otroctví hříchu. Ale kdo je vykoupěn, kdo má živou víru v Krista, která se projevuje v jeho životě, za toho bylo skutečně Kristem zapláceno.

2. Zapláceno bylo jenom za toho, kdo je skutečně vykoupěn. To je pohled na tutéž věc z trochu jiného úhlu. Pokud je tedy otrok, který nadále zůstává v otroctví, můžeme o něm prohlásit, že za něj bylo zapláceno výkupné a tak byl vysvobozen ze svého otroctví? Pokud by to tak mohlo být, je něco zásadního v nepořádku. Mohlo by to znamenat jenom jednu ze dvou věcí: Buď nebyla řádně, nebo dostatečně zaplácena cena za vysvobození tohoto otroka, nebo je otrokář natolik silný a mocný a vykupitel natolik slabý a bezmocný, že otrok zůstává dále v moci otrokáře. Není jiná možnost. Někdo by sice mohl namítnout, že se otrok rozhodne zůstat v moci otrokáře, ale taková možnost nemá žádnou logiku – vždyť kdo by chtěl zůstat v moci otrokáře, bylo-li za něj bylo zapláceno výkupné – a především taková věc není možná. Mluvíme o vykoupení otroka, a o osudu otroka rozhoduje jeho majitel, nikoliv otrok sám.

Proto čteme v příběhu o narození Ježíše Krista, jak anděl říká Josefovi:

◆ *Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; neboť on **vysvobodí svůj lid z jeho hříchů.** (Mt 1,21; podobně Tt 2,14)*

Toto je důvod, proč musíme trvat na tom, že bylo zapláceno jenom za toho, kdo je vykoupěn. Je to také smysl toho, co říká Pavel: V Kristu máme vykoupení. A to nás vede k poslední věci:

III. Vykoupení už v Kristu máme!

Ekumenický překlad říká, že jsme vykoupeni v Kristu. Ale doslovný překlad říká, že v *Kristu máme vykoupení*. Je tam sloveso mít v první osobě množného čísla přítomného času oznamovacího způsobu. Jedná se o vyhlášení slavné pravdy, která říká, že v Kristu **máme** vykoupení.

Vykoupení se nám v Kristu nenabízí. Ani to není tak, že by nám Kristus vykoupení umožnil nebo připravil. V Kristu toto vykoupení **je**. A ti, kdo v Kristu jsou, v Něm toto vykoupení už **mají**. Proto nám Boží slovo může říci:

◆ *Nepatříte sami sobě! Bylo za vás zapláceno výkupné. (1K 6,19–20)*

To je refrén, který se opakuje od prvního verše listu Efezským: ‚Svatým‘, ‚věřícím v Krista‘, ‚těm, kdo jsou v Kristu‘, ‚ti, kdo jsou obdařeni vším duchovním požehnáním nebeských věcí v Kristu‘, ‚kdo jsou vyvoleni v Kristu ke svatosti a bezúhonnosti, předurčení k adopci a k oslavě Boží milosti‘. V Kristu máme vykoupení! Toto vykoupení bylo dokonáno na kříži Golgoty.

Naše spasení je hotové, zajištěné, dokončené. Už bylo zapláceno. Výkupné bylo přineseno a v Kristu máte vykoupě-

ní. Už v Něm je. Otázka, kterou si musíme položit, zní: „Jsem v Kristu?“ V těch sedmi verších, které jsme už prošli, je celá řada věcí, které nám mohou pomoci ujistit se, zda doopravdy v Kristu jsme.

Jsme vysvobozeni, jsme svobodní, ale ne ke hříchu. Naše svoboda znamená, že máme nového Pána. Jsme vysvobozeni **ke službě** tomuto Králi, ke službě spravedlnosti.

A je tu ještě další otázka – možná se někdy cítíte jako otroci. Spoutaní, bezmocní, neschopní cokoliv udělat, zavalení břemeny, které nemůžete unést. Leží na vás hřích jako břemeno, se kterým nemůžete udělat vůbec nic. To znamená, že nyní je tady chvíle, kdy musíte jít k Vykupiteli, ke Kristu. V Něm máme vykoupení. V Něm máme vysvobození! Ať už se jedná o věci, které vás tíží jako věřící ne-

bo jako nevěřící – u Krista je řešení. On volá všechny:

◆ *Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. (Mt 11,28)*

On nám může dát odpočinek, protože On zaplatil. On na sebe vzal všechnu tíhu našich břemen. V Něm můžete spočinout. Pojďte ke Kristu, moji milí. Vložte svá břemena na Něj. Není břemeno, které by bylo natolik velké, že by ho On nemohl nést a není břemeno, které by bylo natolik malé, že by pro Něj bylo bezvýznamné. Podívejte se na Kristův kříž – to je odpověď. Boží hněv tam byl vylit na Božího milovaného Syna. V Něm máme vykoupení. On vás zve, právě teď, nyní když slyšíte Jeho slovo, Jeho hlas.

◆ *Všechnu „svou starost vložte na něj, neboť mu na vás záleží. (1Pt 5,7)*

Amen.

STRACH ZE SMRTI – Z DENÍKU KŘEŠŤANKY

Elizabeth Prentissová

(Z knihy „Vzhůru k nebesům“)

Zkušenosti, jichž jsem nabyla v tomto utrpení, naplnily mé srdce novými myšlenkami. Jedné chvíle byla jsem tak nemocna, že Arnošt poslal pro maminku. Ubohá maminka musela spát s Martou. Bylo mi velikým potěšením mít ji tu, ale věděla jsem, že její příchod znamená, že jsem velice nemocna, i začala jsem tedy rozjímat nad otázkou, zdali jsem hotova umřít. Smrt dívala se na mne jako událost největší důležitosti a váhy, ale zároveň bylo v ní něco nevýslovně slavného při vzpomínce, že už nebudu hříšnicí, ale vykoupenou svatou zůstávající věčně

v přítomnosti Kristově. Otec zrovna přišel, když jsem dospěla do tohoto bodu.

„Drahá má dcero,“ tázal se, „jsi připravena odejít před soudce vši země?“

„Nikoliv, otče,“ pravila jsem. „Kristus to za mne učiní.“

„Nemýlíš se?“

Usmála jsem se jen, mluvit jsem neměla síly.

Tu uslyšela jsem Arnošta, svého drahého, klidného, sebeovládajícího Arnošta, an propuká v hlasitý pláč a vybíhá z pokoje. O jakou jsem k němu cítila lásku. Ale cítila jsem, že svého Spasitele miluji nekonečně

více, a že, povolá-li mne teď domů, abych byla s Ním, že Mu mohu důvěřovat, že bude mému Arnoštovi tisíckrát více, než jsem já mu mohla být, a že bude pečovat o mé dítě, mého miláčka, a o mou roztomilou maminku mnohem lépe, než bych já to kdy byla dokázala. Brány nebe byly otevřeny, a zdálo se, že smím už vejít. A tu zas náhle se přede mnou zavřely, a já jsem byla zas slabým, ubohým, pokoušeným stvořením zde na zemi. Domnívala jsem se, že už jsem dědičkou slávy, a zatím nebyla jsem než popudlivým lidským tvorem, velmi lidským věru, mrzuta, když Marta natřásala peřinu svým hlučným způsobem, rozčilená, když jsem nedostala svého pokrmu včas, aneb nebyl-li upraven dobře, dotčena a uražena, mluvil-li Arnošt méně úzkostlivě a méně něžně než tenkrát, když jsem těžce stonala; zkrátka byla jsem zas ta chybná osoba jako před tím.

Ó, jaké to hrozné boje sváděla jsem o trpělivost, snášelnost a nesobeckost! Kolik slz jsem prolila, stydíc se za svá ukvapená, netrpělivá slova a mrzutý přízvuk. Nebylo divu, že jsem toužila být tam, kde mdloba bude pohlcena silou a hřích bude nahrazen věčnou dokonalostí.

Avšak tu jsem, práce a utrpení je přede mnou, a k tomu cítím málo tělesné i duchovní síly a statečnosti. Ale požehnána budiž vůle Boží!

Dne 5. dubna.

Včera večer byla jsem s otcem sama doma. Arnošt s Martou byli mimo dům. Postřehla jsem brzo, že otec, neklidně se vrtě ve své židli, má něco na srdci. Položila jsem tedy knihu a tázala jsem se, co má na srdci.

„Má dcero,“ začal, „sneseš od starého muže upřímné slovo?“ Lekla jsem se poněkud, protože jsem poslední dobu byla vůči Martě netrpělivá přes všecku mou snahu. Jsem dosavad hodně nemocná.

„Viděl jsem mnoho umírajících,“ pokračoval, „ale nikdy neviděl jsem nikoho, kdo by byl nejevil nějakého strachu před „královnou strachu“, ani někoho, kdo by byl měl naprostou jistotu, že nalezl milost u Boha tak, aby hodinka smrti jeho byla zcela prosta takových pochybností a ponížení, jak sluší vinnému hříšníkovi před tváří soudce jeho.“

„Ani já jsem podobného něčeho neviděla,“ odpověděla jsem, „ale jistotně taková umírání byla, a nevěděla bych, co by více oslavilo a zvelebilo Boha než taková smrt.“

„Ano,“ pravil zvolna; „ale to byli staří, zkušeni a zralí křesťané.“

„Ne vždy staří, otče. Dovol, abych ti vyličila takový výjev, jaký mi popsal zrovna včera Arnošt.“

Bránil rukou, naznačuje mi, že nechce být přerušen. „Abych přímo mluvil,“ pravil, „jsem znepokojen o tebe, milá dcero. Jsi mláda a ve květu života. Když se pak zdálo, že jsi propadla už smrti, neprojevila jsi žádného strachu, nežádala jsi žádné útéchy, aniž jsi jevila jaký nepokoj. Musí to být krásné mít takové radostné ujištění, že jsme přijati u Boha, avšak je to bezpečné spoléhat na takové ujištění, kdežto víme, jak oklamávající je srdce lidské a jak je zkažené na veskrz?“

„Děkuji ti za tvé upozornění,“ řekla jsem, „a nic se neboj, tatínku, mluvit se mnou ještě otevřeněji. Žij se mnou, vidíš všechny mé nedostatky a chyby, a nedivím

se nic, že mne máš za velmi ubohou, slabou křesťanku. Bojíš se opravdu, že se klamu, věříš, že přesto miluji skutečně svého Boha a Spasitele a jsem jeho dítětem?“

„Ne,“ pravil, váhaje poněkud. „Nemohl bych právě to říci, nemohl.“ Jeho váhání mne znepokojilo. Nejprve zdálo se mi, že můj život musel vydávat velmi nejistý zvuk, když někdo pozoruje jej, mohl nepochopit jeho řeči. Ale i to mne napadlo, že i ten nejlepší život je nedokonalý a že kořeny jeho nemusejí vždy být patrné divákům. Otec viděl můj neklid a mé rozpaky a zdál se tím být pohnut. V tom přišel Arnošt s Martou. Tato pozorující jistě, že tu je nějaký nesouzvuk, ihned odešla do svého pokoje. Bylo to od ní velice laskavé, věru.

„Co se tu děje, tatínku? Co je, Katuško?“ tázal se Arnošt, dívaje se na naše úzkostlivé tváře. Snažila jsem se mu vyložit to.

„Myslím, tatínku,“ pravil Arnošt s jakousi vroucností, „že bys bezpečně mohl mně přenechat péči o duchovní blaho mé ženy. Ty ji nechápeš. Já ji chápu. Poněvadž v její nátuře není nic chorobně zádumčivého, poněvadž její důvěra v Krista je dětinně radostná, pochybuješ o ní a posuzuješ ji křivě. Buď jist, že lidé jsou tak osobiví ve své nábožnosti jako v jiných věcech a nelze tedy je vměstnat do jednoho kadlubu. Katuška má lehký výraz v řeči a vyjadřuje své nejsilnější city způsobem, který vypadá jako lehkovážnost a snad se příliš málo o to stará, je-li proto nepochopena.“

Usmíval se na mne při své obhajobě. Nikdy jsem necítila k němu takovou vděčnost. V pravdě nenávidím sentimentálnost ze srdce a je to mou povahou skrývat své nejhlubší, nejsvětější pocity,

a proto také nesmím se divit, bývám-li proto křivě posuzována.

„Nemyslíš jsem na její žertovný způsob,“ odpověděl otec. „Starší lidé musí lecco mladým přehlédnout, ba musíme jim lecco přehlédnout. Ale co mne naplňuje bolestí, je to, že toto dítě, plné života a veselí, vidí přicházet smrt bez patřičné hrůzy a bázně, která sluší smrtelníku.“

Arnošt chtěl něco odpovědět, ale předešla jsem jej honem. „Je pravda, že jsem nejevila žádného strachu, domnívám se, že smrt je tu. Necítila jsem ho. Odevzdala jsem se Kristu, a On mne přijal. A proč bych se byla měla bát vzít Jej za ruku a jít, kam by mne vedl? Je pravda, že jsem si nežádala žádné útěchy. Byla jsem příliš slába, než abych mohla klást otázky, anebo abych chtěla, aby mně byly kladeny. Ale mysl má byla jasná a klidná. Duše má odpočívala v Bohu potěšena, ač mé tělo bylo tak slábo. Přečtu ti ze životopisu Karoliny Fryové dva oddíly, které ti ukáží, jak ubohý hříšník patří na smrt. První je úryvek ze psaní, která psala, dověděvši se, že dnové její na zemi jsou sečteny.

„Protože snad někteří uslyší a nepochopí, proč si nepřeji žádného zvláštního času přípravy na smrt, již si žádali často mnohem světější, než já jsem. Píšu ti své důvody i ostatním, jimž můžeš povědět. Není to proto, že jsem tak svatá, nýbrž proto, že jsem tak hříšná. Zvláštní značkou mé náboženské zkušenosti byl vždy hluboký, úzkostlivý pocit hříchu. Hřích dneška a včerejška vyznávala jsem Bohu s úzkostí, již jsem sotva snesla. Volání mé o milost nemohlo zůstat nevyslyšeno. Každodenně očištěna v krvi Ježíšově musela jsem

víc a více sebe nenávidět. Co bych tedy mohla činit ve smrti, čeho nečinila jsem za života? Co dělat tento týden jiného, když mi bylo řečeno, že nebudu živa, než co jsem činila poslední týden, když jsem toho nevěděla? Je jen něco, co zbývá nevykonáno: abych Mu lépe sloužila. Lůžko smrti není však místem pro to. Proto dím: nejsem-li připravena nyní, nebudu ani odkladem, pokud já mám s tím co činit. Má-li On ještě více vykonat ve mně, je to Jeho věc. Nepotřebuji prosit jej, aby díla svého nepokazil přílišným spěchem.“

O několik dní později umřela. Její slova před smrtí byla: „Dnes je můj svatební den, začátek mého života. Přála bych si, aby žádost má umřít a být s Kristem nebyla mylně vykládána. Vyznávám, že jsem nejbídnější a největší hříšnice, a žá-

dám si jít k Němu, abych navždy zbavena byla břemene hříchu, totiž hříchu své natury, ne minulého, nad nímž jsem denně lkala, ale přítomného, který páši, aneb který bych mohla spáchat, vědomí čehož činí mne časem napolo šílenou bolestí.“

Nikdy nezapomenu výrazu ve tváři otcově, když jsem dočetla tato pozoruhodná slova. Pomalu povstal se své židle, přišel ke mně a políbil mne na čelo. Odešel pak, ale brzo se vrátil s velikou knihou a ukazuje na prázdný list, žádal mne, abych mu tam opsala přečtená slova. Naříká, že píšu nečitelně a proto jsem se vynasnažila opsat mu to písmem tiskacím.

Přeložil Alois Adlof

Knihu publikujeme po kapitolách na stránkách www.Reformace.cz.

JEŽÍŠ – KRÁL PRAVDY (J 18,33–38)

Steven Cole

V roce 2007 napsal John MacArthur velmi důležitou knihu, *Válka o Pravdu*, která již začala; „Kdo by si pomyslel, že lidé, kteří si říkají křesťané – dokonce i kazatelé – sami zaútočí na podstatu pojetí pravdy? Ale je tomu tak.“ Po tom, co cituje některé konkrétní příklady, MacArthur napsal:

Představa, že by křesťanské poselství mělo být tvárné a přizpůsobivé, je zvláště atraktivní pro mladé lidi ovlivňované současnou kulturou a duchem doby, kteří nesnesou autoritativní biblické pravdy, které poukazují na světový životní styl a na cestu jeho nápravy, bezbožnou mysl, a hříšné chování. Jed tohoto sekulárního světonázoru

proniká do těla evangelikální církve stále hlouběji a ve větších dávkách.

Autor poukazuje na skutečnost, že Bůh a pravda jsou neoddělitelné veličiny. Dábel podvedl Evu Lží, která podřývala pravdivost Božího slova. Od té doby nepřítel používá stejnou metodu. Útočí na pravdu, protože pravda je neoddělitelně spjata s Bohem (J 8,44) a Jeho Synem, který sám o sobě říká, „Já jsem ta cesta, pravda i život“ (J 8,45, 14,6). Takže kdo Boha miluje a miluje Krista, musí milovat pravdu, bránit pravdu, když je na ni veden útok. Jedna z charakteristik těch, které čeká Boží soud, je skutečnost, že „nepřijali a nemilovali pravdu, která by je zachráni-

la“ (2Te 2,10). Božím soudu propadnou „všichni, kdo neuvěřili pravdě, ale našli zalíbení v nepravosti“ (2Te 2,12).

V textu Janova evangelia máme popis Ježíšova soudu před Pilátem, kde jsou zdůrazněny dvě důležité pravdy o našem Spasiteli: Zaprvé, že On je židovský Král, a protože Jeho království není z tohoto světa, ale jde o království duchovní, je po právu Král všech lidí. Za druhé klade Jan důraz na pravdu, kterou Ježíš sděluje Pilátovi: „Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas“ (J 18,37). Na to Pilát cynicky odpoví: „Co je to pravda?“ a odešel zpět k Židům. Spojíme-li tato dvě Kristova prohlášení dohromady, můžeme říci, že **Ježíš je Král pravdy a každý, kdo je z pravdy, slyší Jeho hlas.**

1. Ježíš je král duchovního království, které je založeno na duchovní pravdě.

Pilátova otázka, „Ty jsi židovský král?“ vyjadřovala nedůvěru a skepticismus. Důraz v oslovení je osobní „Ty jsi“ a pokud Pilátova otázka byla upřímná a vyjadřovala snahu dozvědět se, kdo Ježíš skutečně je, byla by na místě, protože pak by šlo o hledání odpovědi na nejdůležitější životní otázku každého člověka. Každý by se měl dozvědět správnou odpověď na otázku „Kdo je Ježíš Kristus?“ Jestliže je ten, kdo tvrdil, že je, pak je hoden důvěry a podřízenosti všech, kdo Jeho slovům uvěřili. Jestli tomu tak není, pak lidé zbytečně ztrácejí čas následováním křesťanství.

Ježíš nemohl na Pilátovu otázku odpovědět, aniž by ji nejdříve neupřesnil. Jestliže chtěl Pilát vědět, o jaký spor mezi ním

a Židy jde, pak by Ježíšova odpověď na otázku „Jsi politický král Židů, který si chce přisvojit autoritu Říma?“ jednoznačně zněla „Ne“. Kdyby však byla položena ve smyslu „Jsi král Izraele, ten Mesiáš zaslíbený Starým zákonem?“, pak by Jeho odpověď byla kladná: „Ano, jsem to já, ale moje království není takové, jak si jej představuje většina Židů.“ Není divu, že na Pilátovu otázku Ježíš reaguje protiotázkou: „Ptáš se sám od sebe, nebo ti o mně řekli jiní?“ (J 18,34). Ježíš se Piláta ptá: „Zkoumal jsi má prohlášení sám, zda jsem židovský Mesiáš, nebo se spoléháš na svědectví židovských vůdců a jejich obvinění z druhé ruky?“ Pilát znovu reaguje povýšeně (Jan 18,35): „Jsem snad Žid? Tvůj národ a velekněží mi te vydali. Čím ses provinil?“ Pilát tušil, že za obviněním židovských vůdců se může skrývat i něco jiného, ale nebyl si jist, o co přesně jde.

Ježíš na Pilátovu otázku „Čím ses provinil?“ neodpoví. Místo toho v rozhovoru pokračuje slovy: „Moje království není z tohoto světa. Kdyby mé království bylo z tohoto světa, moji služebníci by bojovali, abych nebyl vydán Židům; mé království však není odtud“ (18,36). Z jeho odpovědi pro nás plynou dva závěry:

A. Vzhledem k tomu, že Ježíš je v duchovní oblasti právoplatný Král, je také svrchovaný Vládce nad všemi vládami a autoritami.

Na rozdíl od synoptických evangelií, kde se pojem Božího království objevuje často, Jan se o něm zmiňuje pouze tady a také ve třetí kapitole, 3. a 5. verši (ale viz J 6,15). Když Pilát slyšel Ježíšovu odpověď, že Jeho království není z tohoto svě-

ta, reagoval slovy: „Jsi tedy přece král?“. Ježíš jeho slova nevyvracel, ale doplnil je svým vyznáním: „Ty sám říkáš, že jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“ Ježíš svou identitu a poslání před nikým netajil. Podívejme se pro srovnání na text z Matouše 26,63–65, kde Ježíš mlčel: „A velekněz mu řekl: ‚Zapřísahám tě při Bohu živém, abys nám řekl, jsi-li Mesiáš, Syn Boží!‘ Ježíš odpověděl: ‚Ty sám jsi to řekl. Ale pravím vám, od nynějška užití Syna člověka sedět po pravici Všemohoucího a přicházet s oblaky nebeskými.‘ Tu velekněz roztrhl svá roucha a řekl: ‚Rouhal se! Nač ještě potřebujeme svědky? Hle, teď jste slyšeli rouhání!‘“

Když se Pilát zeptal „Jsi tedy přece král?“, nezajímala ho duchovní odpověď týkající se Ježíšovy identity, jen se snažil přijít na to, co skutečně stojí za Ježíšovým obviněním a proč Židé přivedli Ježíše k němu. Ježíš dal Pilátovi jasně najevo, že Jeho království není žádnou politickou hrozbou Římu. Kdyby Ježíšovo království bylo národní nebo politické, Ježíš by měl zajisté vojsko, které by mohlo zabránit Jeho zatčení. Každý, kdo byl přítomen v zahradě během Jeho zatýkání, mohl dosvědčit, že Ježíš pokáral jednoho ze svých následovníků, který pozvedl meč, aby Ho bránil. Po rozhovoru s Ježíšem Pilát sám uznal a řekl Židům: „Já na něm žádnou vinu nenalézám“ (J 18,38). Pilát dospěl k závěru, že Ježíš nebyl pro Řím politickou hrozbou.

Ježíš se netajil tím, že On je Král, ale ne ten typ krále, kterého by si Pilát dovedl představit. Ježíšovo království není z toho

to světa, jde o duchovní království. Králové nebo vládcové pozemských království vládnu pomocí nátlaku nad územními celky a snaží se dobýt nová území vojenskou mocí. Nutí své poddané platit daně, aby sami mohli žít v luxusních palácích a mohli budovat a udržovat bojeschopnou armádu. Ale Ježíšovo království je jiné. Jak Ježíš vysvětlil svým učedníkům:

◆ *Víte, že vládcové panují na národy a velící je utlačují. Ne tak bude mezi vámi: kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vašim služebníkem; a kdo chce být mezi vámi první, buď vašim otrokem. Tak jako Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé. (Mt 20,25–28)*

Při svém prvním příchodu Ježíš přišel jako pokorný služebník, aby na kříži dokonal spasení a vykoupení všech, které mu Otec dal a aby se jeho duchovní království stalo realitou v srdcích těch, které přišel vysvobodit z otroctví hříchu. Přinesl spasení všem, kdo se Mu ochotně podřídí. Ale při Jeho druhém příchodu budou pod Jeho moc podřizeni všichni, kdo se Mu stavěli na odpor, a bude soudit všechny, kteří se proti Bohu vzbouřili. Ježíšův druhý příchod popisuje Daniel 7,13–14 následovně: „Viděl jsem v nočním vidění, hle, s nebeskými oblaky přicházel jakoby Syn člověka; došel až k Věkovitému, přivedli ho k němu. A byla mu dána vladařská moc, sláva a království, aby ho uctivali všichni lidé různých národností a jazyků. Jeho vladařská moc je věčná, která nepomine, a jeho království nebude zničeno.“ A Jan:

◆ *A viděl jsem nebesa otevřená, a hle, bílý kůň, a na něm seděl ten, který má jméno*

Věrný a Pravý, neboť soudí a bojuje spravedlivě. Jeho oči plamen ohně a na hlavě množství královských korun; jeho jméno je napsáno a nezná je nikdo než on sám. Má na sobě plášť zbrocený krví a jeho jméno je Slovo Boží. Za ním nebeská vojska na bílých koních, oblečená do bělostného čistého kmentu. Z jeho úst vychází ostrý meč, aby jím pobíjel národy; bude je pást železnou berlou. On bude tlačit lis plný vína trestajícího hněvu Boha všemohoucího. Na plášti a na boku má napsáno jméno: Král králů a Pán pánů. (Zj 19,11–16)

Pilát měl před sebou muže, který navelek jako král nevypadal. Spíše připomínal obyčejného Galilejce. Nebyl oblečen do drahého oděvu, nezdobily ho šperky, nebyl obklopen sluhy a strážci, přesto byl a je Král králů a Pán pánů. V současné době přebývá na místě po Boží pravici a čeká na den, kdy mu Hospodin položí všechny nepřátele za podnož k Jeho nohám (Ž 110,1).

Jednoho dne Pilát, Kaifáš, César a každý člověk, který kdy na zemi žil, uvidí Ježíše přicházet ve slávě svého Otce se svými svatými anděly, a dříve než Ježíš odplatí každému podle jeho jednání, padnou před Ním a vzdají Mu čest jako Králi (Mt 16,27). „Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán“ (Fp 2,9–11)! Z toho pro nás plyne ponaučení: ujistěte se, že vaše srdce je podřízeno Ježíšovi jakožto svému Králi, abyste se nemuseli bát později, při Jeho příchodu.

B. Ježíšovo duchovní království je založeno na duchovní pravdě.

V Janovi 18,37, Ježíš sám o sobě svědčí: „Ty sám říkáš, že jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“ To je Ježíšův jediný odkaz v Janovi, kde Jeho narození poukazuje na Jeho lidství. Ježíš opakovaně poukazuje na svůj příchod do tohoto světa, který je současně odkazem na jeho pre-existenci a božství: Syn člověka sestoupil z nebes (J 3,13); kdo přichází shůry (31); neboť jsem od Boha vyšel a od něho přicházím (8,42); přišel jsem na tento svět k soudu (9,39); vyšel jsem od Otce a přišel jsem na svět (16,28). Ježíš nám říká, že se narodil a přišel na svět, aby byl Králem, ale způsob, jakým své království ustanovil, neměl nic společného s úsilím člověka ani světskou vojenskou silou. Jeho království je ustanoveno přinášením pravdivého svědectví. Mohamed založil své království ostrím meče, který jeho nejhorlivější následovníci používají dodnes: konvertuj, nebo budeš zabit. Naproti tomu Ježíš ustanovil své království mocí pravdy a Jeho lásky, kterou spatřujeme na kříži.

Ježíšova prohlášení jsou v ostrém kontrastu s převládající postmoderní filozofií a myšlením naší doby. Jen málokdo věří, že v duchovní oblasti existuje něco jako absolutní, objektivní a poznatelná pravda. Ale absolutní pravda zůstává pravdou, ať se nám to líbí, nebo ne. Zůstává pravdou, ať tomu věříme, nebo ne. Duchovní pravdu neurčuje lidský pragmatismus ani to, co přináší výsledky. Některé metody a techniky

mohou fungovat v obchodě, řízení lidských zdrojů, úspěchu v podnikání či v mezilidských vztazích, ale nemají co do činění s duchovními pravdami s ohledem na věčnost, protože nepřivádí lidi do podřízenosti Ježíši Kristu. Duchovní pravda je neměnná a platí pro všechny kultury a všechny lidi všech dob. Veškerá duchovní pravda pochází z Boha; byla nám zjevena v Jeho slově a ukazuje na Ježíše Krista. Duchovní pravda se zaměřuje na dobrou zprávu evangelia, která proměňuje lidská srdce a vede nás do podřízenosti Kristu, takže nebudeme čelit Jeho soudu v poslední den.

Je důležité pochopit, že pravda je nerozlučně spjata s věčným Bohem. Na Pilátovu otázku, „Co je pravda?“ nabízí MacArthur tuto definici, která čerpá z Písma:

Pravda je to, co je v souladu s myslí, vůlí, charakterem, bytím a slávou Boha. Řečeno ještě přesněji: Pravda je sebevyjádření Boha, což znamená, že Bůh je autor, zdroj, příčina, vládce, obhájce, jediná norma a měřítko, standard a konečný soudce veškeré pravdy.

MacArthur k tomu dodává: „Každý nápad, který máme, každý vztah, který kultivujeme, každá víra, které si vážíme, každý fakt, který poznáme, každý argument, kterým své názory hájíme, každý rozhovor, do kterého jsme se zapojili, a každá myšlenka, která nám přišla na mysl, předpokládá, že existuje něco jako ‚pravda‘.“ Bible nazývá Boha „Bůh pravdy, záštita má, při Bohu pravém“ (Ž 31,5; Iz 65,16). V Titovi 1,2 je psáno, že Bůh je pravdomluvný. Protože Bůh je jediná věčná bytost, Ten, kdo stvořil všechno, co existuje, a protože je Duch (J 4,24), nemůžeme Ho poznat lidským rozumem ani spe-

kulovat o Jeho bytí. Boha poznáváme tolik, kolik se sám rozhodl zjevit, a zjevuje se nám především v Ježíši Kristu (J 1,1; srov. Lk 10,22; Žd 1,1–3). V Janovi 1,14 je psáno: „A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.“ Pán Ježíš odkazoval na Ducha svatého jako na „Ducha pravdy“, který uvede své následovníky do veškeré pravdy; Duch pravdy vychází od Otce a vydává o Synu svědectví (J 14,17; 15,26; 16,13). Pravda charakterizuje každou osobu Trojjediného Boha.

Vzhledem k tomu, že máme oslavovat Boha připodobňováním se k obrazu Jeho Syna, pravda by měla charakterizovat každého věřícího. „Kdo však činí pravdu, přichází ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu“ (J 3,21). Jsme posvěcováni Božím slovem, které je pravda (J 17,17). Proto máme uctívat Boha v Duchu a v pravdě (J 4,24). Jelikož Satan je lhář a otec lži, poněvadž v něm pravda není a Ježíš naopak vždy mluvil pravdu (J 8,44–45), všichni, kdo chtějí být jako On, musí usilovat o pravdivost jak ve svém mluveném projevu, tak i v chování. Apoštol Pavel to vyjádřil v listu Efezským 4,15 následovně: „Buďme pravdiví v lásce, ať ve všem dorůstáme v Krista. On je hlava“, a ve verši 25. dodává: „Proto zanechte lži a ‚mluvte pravdu každý se svým bližním‘, vždyť jste údy téhož těla“. To zahrnuje nejen čestné jednání a dodržování slova, ale vše, co říkáme, by mělo být v souladu s biblickými pravdami a principy zdravého učení.

Skutečnost, že existuje absolutní duchovní pravda, také znamená, že existuje

celá řada duchovních deformací, omylů a lží. Některé mají relativně mírné následky a účinky, ale některé z nich mají zvrženíhodné a zničující následky (Mt 23,23–24). V posledních třech pastýřských listech Timoteovi a Titovi Pavel opakovaně vybízí, aby vyučovali zdravé učení a aby nedovolili nikomu učit odchýlným naukám, nemarnili čas jalovým hloubáním, neholdovali prázdným řečem, ale podle slávy požehnaného Boha vyvraceli démonské nauky a škodlivé učení odmítali (1Tm 1,3–11; 4,1–3. 7. 11. 16; 6,20–21; 2Tm 1,13; 2,14–18.23–26; 3,1–17; 4,1–5; T 1,1). Církev je „sloup a opora pravdy“, (1Tm 3,15). Juda své nejbližší napomíná slovy: „Milovaní, velmi jsem si přál psát vám o našem společném spasení, ale teď pokládám za nutné napomenout vás, abyste zápasili o víru, jednu provzdy odevzdanou Božimu lidu“ (3). A pokračuje varováním před působením falešných učitelů, kteří ohrožují zdraví církve. Také 2. list Petřův a 1., 2. a 3. Janův list s naléhavostí varují před falešnými učiteli a nabádají je, aby se drželi pravdy.

Řeknete-li, že jste přesvědčeni o absolutní pravdě, je to totéž, jako když tvrdíte, že cokoli co se od ní odchyluje, je lež. Když něco podobného vyslovíte v dnešním tolerantním, relativním a postmoderním světě, budete s největší pravděpodobností označeni za netolerantní fanatiky. Před více než 100 lety známý kazatel Ch. H. Spurgeon řekl, že kdyby někdo před světem řekl, že je agnostik, sklídl by třikrát hurá za to, že nic neví a ničemu nevěří. Další relativisté jsou přesvědčeni, že nezáleží na tom, čemu věříte, hlavně když věříte upřímně.

Na to Spurgeon řekl, že je to stejné jako věřit, že se můžete napít kyseliny bez újmy nebo přestat jíst a nezemřít. Spurgeon však dospěl k závěru, „že náš požehnaný Spasitel je upřímně netolerantní“.

Z tohoto textu vidíme, že existují dvě reakce na pravdu, kterou nám Ježíš zvěstoval: Pilát se vysmíval; „ale ti, kdo jsou z Pravdy, slyší Ježíšův hlas“ (J 18,37).

2. Ti, kdo nejsou z pravdy, se vysmívají samotné představě, že by pravda mohla mít něco společného s duchovní oblastí

Věřím, že Pilátova odpověď na otázku „Co je to pravda?“ byla vyřčena s cynickým úšklebkem. Kdyby se ptal upřímně, hned by neodešel. Když Ježíš řekl, že „Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas“ (18,37), nabídl Pilátovi možnost reagovat na to, o co v tomto rozhovoru šlo: „Piláte, slyšíš můj hlas? Chceš mi naslouchat, abys poznal pravdu o svojí duši?“ Ne Ježíš, to Pilát stál před soudcem, protože kdykoli se člověk setká s Ježíšem Kristem, jeho hříchy jsou ve světle Kristovy svatosti obnaženy, a dotýčný se musí rozhodnout. Poslechne Ježíšův hlas, který ho volá, aby přišel ke světlu? Nebo bude dál chodit ve tmě, protože se v přítomnosti takového světla cítí nepřijemně?

Pilát zřejmě moc nepřemýšlel o tom, co slyší, a proto se raději vrátil k Židům, a toto rozhodnutí se stalo pro jeho duchovní život osudným. Na první pohled to vypadalo jako maličkost. Pilát si pravděpodobně říkal: „Už musím ten případ nějak vyřešit, pak se nasnídám a konečně budu dělat něco užitečného.“ Ale někdy zdánlivě bezvýznamné rozhodnutí může mít vážné, ba

i věčné důsledky. Půjďte na bohoslužbu a uslyšíte tam evangelium, nebo zůstanete doma, dáte si snídani do postele a přečtete si noviny? Budete naslouchat evangeliu v rozhlasovém vysílání a poučíte se z Božího slova nebo si pustíte svou oblíbenou hudební stanici?

Apoštol Pavel řekl (1Tm 6,13), že Ježíš „vydal svědectví svým dobrým vyznáním před Pontiem Pilátem“. Důvodem Pilátovy skeptické reakce tedy nebylo nedostatečné Ježíšovo svědectví. Můžete zvěstovat evangelium, jak nejlépe umíte, přesto se vám lidé vysmějí a odejdou. Proč?

Jediná odpověď, která vše vysvětluje, je „hřích“. A pravděpodobně hlavní hřích, který udržuje lidi bez víry v Krista, je pýcha. Jsou přesvědčeni, že mají dostatek vlastní moudrosti a že si dovedou poradit i bez Boha. Namísto toho, aby byli z Knihy knih usvědčeni, stali se jejich soudci. Pýcha jim nedovolí požádat Boha, aby jim odhalil pravdu. Pýcha je vede k tomu, že jsou přesvědčeni, že jejich dobré skutky nepostačí na to, aby se dostali do nebe.

Jak pyšní lidé stárnou, často cynicky hodnotí každé náboženství, které učí, že jedině ono je pravdivé. Možná, že znají řadu příkladů, kdy se vyznávající křesťané zachovali hanebně. Viděli nebo slyšeli o kazatelích, kteří kázali svatost, ale sami selhali. Zároveň znají řadu nevěřících, kteří jsou slušní a lidsky řečeno dobří lidé. Takže dospěli nesprávně k závěru, že nikdo nemůže znát duchovní pravdu a každý, kdo tvrdí, že je jen jedna pravda a on ji zná, je arogantní a úzkoprsý.

Dalším důvodem, proč lidé nechtějí přemýšlet o tom, co je pravda, že se vysmí-

vají a odmítají Ježíšovo poselství, je neochota a odpor ke změně. Nehledají pravdu v Božím slově, protože je přirozenému člověku nepříjemná nebo proto, že vyžaduje úsilí. Je jednodušší žít, jak žili doposud, což nevyžaduje žádné úsilí a snahu měnit staré návyky. Kromě toho milují svůj hřích a pravda je jim nepříjemná. Stejně jako Pilát se vysmívají představě, že Ježíšova pravda má něco společného s duchovní realitou. Ale z Boží moci někteří na poselství absolutní pravdy reagují:

3. Každý, kdo je z pravdy, slyší Ježíšův hlas

Být „z pravdy“ samo o sobě naznačuje duchovní původ. Ježíš řekl Nikodémovi: „Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch. Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu“ (J 3,6–7). Nebudme proto překvapeni, že ti, kteří byli duchovně znovuzrozeni Duchem pravdy, jsou „z pravdy“. Stanou se z nich hledači pravdy v Kristu. Nejdůležitější životní otázka tedy je: „Byl jsi znovuzrozen?“

Pokud vás zajímá: Jak mohu vědět, zda jsem z pravdy, jak mohu poznat, zda jsem znovuzrozen?, Ježíš na tuto otázku dává odpověď: Uslyšíte Jeho hlas. Ježíš často zvolal: „Kdo má uši, slyš“ (Mt 11,15; 13,9). Vyzýval lidi, aby přemýšleli o smyslu toho, co hlásal a aby si Jeho slova vzali k srdci. Slyšet Ježíše totiž znamená nejen naslouchat, ale také se podle toho řídit a poslouchat, co přikazuje. Skutečnost, že duchovní pravda je poznatelná a objektivní, znamená, že musí být stejně jako věda studována. Boží pravda je jako drahý kov nebo skrytý poklad, po kterém je třeba usilovně pátrat. Vždyť je psáno:

◆ *Můj synu, jestliže přijmeš mé výroky, uchováš-li mé příkazy ve svém nitru, abys věnoval pozornost moudrosti a naklonil své srdce k rozumnosti, jestliže přivoláš porozumění a hlasitě zavoláš na rozumnost, budeš-li ji hledat jako stříbro a pátrat po ní jako po skrytých pokladech, tehdy pochopíš, co je bázeň před Hospodinem, a dojdeš k poznání Boha. Neboť moudrost dává Hospodin, poznání i rozumnost pochází z jeho úst. (Př 2,1–6)*

Jste-li „z pravdy,“ budete hledat pravdu a studovat Boží slovo. Ale cílem není jen získat znalosti, nabyté znalosti je třeba moudře využívat, aby se váš život Bohu líbil. Ačkoli většina dnešních lidí a dokonce

i velké procento evangelikálních křesťanů absolutní pravdu v duchovní oblasti zpochybňuje, v žádném případě ji to neznehodnocuje. Ježíš je Pravda a On o ní vydal svědectví. On je Král králů a Pán pánů. Jste-li z Pravdy, uslyšíte Jeho hlas a odevdáte Mu svůj život.

Na závěr dvě otázky k zamyšlení:

1. Jak můžete odpovědět těm, kdo vás obviňují, že jste pyšní a netolerantní, protože hájíte absolutní pravdu?
2. Někteří křesťané jsou přesvědčeni, že by věřící měli odložit doktrinární rozdíly a přijímat v lásce a duchu jednoty všechny křesťany. Je to dobrá rada, nebo zrada Pravdy? Proč?

BŮH KŘESŤANŮ

POTĚŠENÍ V TROJICI

Michael Reeves

„Nemůžeme cele milovat Boha, pokud pro nás nebude lákavější než všechny ostatní věci.“ Tak zní výrok slavného skladatele chval Isaaca Wattse. A z části měl pravdu, vždyť lidé vždy milují to, co se jim zdá nejpritažlivější. Ať už je to Bůh, peníze, sex, nebo sláva, milujeme to a žijeme pro to, co upoutá naše srdce.

Ale jaký Bůh by dokázal předčít lákavost všeho ostatního? Svedl by to snad nějaký „jednoosobní“ bůh? Jen těžko nebo alespoň ne na dlouho. Podle definice musí jednočlenní bozi strávit věčnost o samotě. Již od doby před stvořením by museli být úplně sami – neměli by nikoho, s kým by komunikovali. Jejich láska k ostatním potom nemůže být nijak hluboká, pokud do-

kážou žít celou věčnost bez ní. A vzhledem k tomu, že títo bozi tedy nejsou nezbytně milující, jsou také nepochybně méně lákaví. Mohou vyžadovat naši chválu, ale nemohou získat naše srdce. Musí se jim sloužit jen z donucení.

Jak úžasné jiné je to s trojjediným Bohem. V Janovi 17,24 mluví Ježíš o tom, jak Ho Otec miloval ještě před stvořením světa. To je ten trojjediný, živý Bůh: Otec, z jehož bytí od věčnosti vyvěrá láska k Jeho Synu, vylévání Ducha lásky a života na Něj. Zde je Bůh, který je láska, který je tak plný života a požehnání, že jí po věčnost přetékal. Puritánský kazatel Richard Sibbes řekl: „V Bohu je tolik dobroty jako ve fontáně nebo jako v prsu, které miluje,

když se může zbavit mléka.” Jinými slovy zde v trojjediném Bohu vidíme nekonečně uspokojivého Boha, který je pramenem veškeré dobroty, pravdy a krásy.

To znamená, že spolu s trojjediným Bohem přichází dobré zprávy. Protože zde není žádný zlý a chamtivý Bůh, ale Pán milosti a shovívavosti – ten, který nabízí spasení sladší, než by si jakýkoliv jiný bůh mohl představit.

Jen si zkuste na chvílku představit boha, který není trojjediný. Stál by vůbec o přátelství s námi po tom, co by strávil věčnost o samotě? To je dost nepravděpodobné. Věděl by vůbec, co to přátelství je? Nejspíš ne. Takový bůh by nás nechal žít pod svou nadvládou a ochranou, ale tím by to končilo. Zamyslete se nad nejistou nadějí muslimů nebo svědků Jehovových: možná by se nakonec dostali do ráje, ale ani zde by je nečekal žádný reálný vztah s jejich bohem. Jejich bůh by o to nestál.

Ale pokud Bůh je Otec, jenž celou věčnost miluje svého drahocenného Syna, pak se dozvídáme o Bohu, který má mnohem intimnější a zázračnější cíle – chce nás přitáhnout do svého života a radosti, zahrnout nás takovou láskou, jakou má ke svému drahému Synu. Tento Bůh zajisté nenabízí žádný vztah typu „má mě rád, nemá mě rád”, ve kterém se musíme chovat bezchybně, abychom zůstali v Jeho přízni. Ne, přeci „těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi” (J 1,12) – a to spolu s ujištěním, že si budou moci užívat Jeho lásku navěky.

Ten věčně milovaný Syn přichází k nám, aby se s námi podělil o stejnou lásku, jakou ho Otec vždy zahrnoval. Přichá-

zí k nám, aby s námi sdílel svůj život a vzal nás do něj, abychom mohli být přivedeni před toho Nejvyššího nejen jako hříšníci, kterým bylo odpuštěno, ale jako draze milované děti, které v Duchu sdílejí synovské volání „Abba!”

Jinými slovy, Bůh, který je nekonečně krásnější než všichni bozi lidských náboženství, nabízí také nekonečně krásnější spasení. Zde je Bůh, který dokáže získat zpět bloudící srdce lidí jen tím, že jim otevře oči, takže Ho poznají, dokáže dát tu nejhlubší naději a útěchu svatým, kteří jsou na pochybách.

Trojjedinost tedy není jen nějaký trapný přídavek k Bohu, možnost, kterou by nikdo nechtěl. Ne, Bůh je nádherný, přitažlivý a životodárný právě proto, že je Otec, Syn a Duch. Pouze zde je k nalezení Bůh, který je láska a který s námi sdílí svůj vlastní život a radost. Jen zde je k nalezení Bůh, jehož znalost znamená život věčný.

Jan Kalvín jednou napsal, že pokud se budeme snažit smýšlet o Bohu, aniž bychom mysleli na Otce, Syna a Ducha, potom „pouze obnažené a prázdné jméno Bůh bude v našich myslích vylučovat toho pravého Boha”. Pokud se tedy spokojíme s tím, že budeme mluvit o Bohu jen povrchně nebo abstraktně, aniž bychom zahrnuli Otce, Syna a Ducha, nikdy nepoznáme život, krásu a útěchu, které pramení z poznání toho pravého Boha.

Zde a pouze zde je k nalezení Bůh, pro kterého byla naše srdce stvořena, Bůh, který dokáže zprostit naše srdce tužeb, v jejichž otroctví jsme uvězněni, Bůh, který je nekonečně, nepřekonatelně uspokojivý.

Původně otištěno v časopise Tabletalk.

Trojediný Bůh

Zimní konference 2016

Dílo Boží trojice v životě křesťana

Konference Zápasu o duši a Poutníkovy četby

1. Důležitost učení o Trojici (Pavel Steiger)
- 2. Dílo trojediného Boha ve stvoření (Jan Suchý)
3. Dílo Boží trojice ve spasení (Radek Kolařík)
4. Dílo trojediného Boha v posvěcení (Marcus Denny)
5. Dílo Boží trojice v oslavení (Jaroslav Kernal)
6. Panelová diskuze, otázky a odpovědi

30. ledna 2016

**Aula Univerzitního kampusu Bohunice
(Kamenice 5, Brno)**

Registrace: 8³⁰–9¹⁵, zahájení: 9³⁰, závěr 17³⁰.

Důležitost učení o trojici

Pavel Steiger

V této úvodní přednášce si objasníme, proč je důležité učení o Trojici, o trojjediném Bohu. Výslovně, čtyřmi biblickými verši dokážeme, že Bůh jen jeden, zjevný ve třech odlišných Osobách. Vysvětlíme si nejdůležitější úlohy, každé Boží Osoby: Otce, Syna a Ducha svatého.

Jádro přednášky se bude opírat o naprostou dokonalou, harmonickou, součinnost všech tří Božích Osob. Krátce představíme dokonalou součinnost trojjediného Boha ve stvoření, spasení, posvěcení a oslavení.

Ukážeme si, jak „svobodná“ vůle padlého člověka, judaismus, Jehovovi svědci, Mezinárodní sjednocená letniční církev (UPCI), Branhamovci, Mormoni, islám a pohané různých náboženských směrů buď deformují, nebo popírají naprostý soulad činnosti trojjediného Boha.

Na závěr si velmi krátce popíšeme, jak se biblicky definovaný trojjediný Bůh zjevuje ve stvoření: ve vesmíru, prostoru, čase, hmotě, a světle.

Dílo trojjediného Boha ve stvoření

Jan Suchý

Jak daleko jsou dnes lidé od pravdy, když žijí svůj život jen pro tuto chvíli, jakoby potěšení okamžiku zaručilo to nejlepší, co můžeme znát a tak naplnilo náš život.

Ale ani poznání, že vše je učiněno Všemohoucím Stvořitelem nám, kromě souhlasu s Vyším principem, nepřinese pokoj do srdce.

Teprve poznání Boha, jehož sláva se zjevuje skrze Jeho přebohatou lásku, může přinést trvalou naději, proměněnou v jistotu:

Samou podstatou evangelia je Otcova láska k Synu, Jehož Duch koná, aby Bůh byl oslaven.

◆ *Všechno je stvořeno skrze Krista a pro Krista. (Kol 1,16)*

Nechme se zajmout slávou našeho Boha, když budeme společně nahlížet do Božího slova a jeho zprávy o stvoření trojjediným Bohem.

Dílo Boží trojice ve spasení

Radek Kolařík

Hospodin se nám v Písmu zjevil jako trojjediný král veškerého stvoření. On je králem, který působí vše podle rady své dokonale moudré vůle. V tomto kázání uvidíme úžasnou nádheru Boží vůle ve spasení a jeho uskutečnění. Připomeneme si způsob, kterým se svatý Bůh před založením světa rozhodl ospravedlnit hříšníky. Budeme povzbuzeni dobrou zprávou, že spasení je plně dílem Boží trojice, kde každá osoba jednotně spolupůsobí v záchraně hříšníků, dobrou zprávou o Boží milosti a lásce kde, Otec vyvolil, Syn vykoupil a Duch Svatý zapečetil.

Dílo trojjediného Boha v posvěcení

Marcus Denny

Proč bychom měli studovat předmět, který je tak podrobný a specifický jako práce Boží trojice v posvěcení? Mohlo by to znít jako klišé, kdybychom řekli, že pouze na několik málo předmětů by se měla pozornost církve upínat více než na tento. Vždyť Otcův hlavní cíl v posvěcení je oslavit sám sebe tím, že nás připodobňuje k obrazu svého Syna skrze přebývání Ducha Svatého v nás. Ale už to samo o sobě ukazuje na naši potřebu studovat tyto veliké pravdy.

Dílo Boží trojice v oslavení

Jaroslav Kernal

Není větší slavnější a vznešenější téma, které bychom na této konferenci mohli studovat. Už samotné pomyšlení na Boha, který je Tři-v-jednom a zároveň Jeden-ve-třech nám bere dech a způsobuje bolení hlavy. A když k tomu přidáme téma oslavení, tedy vyvrcholení všech věcí, kdy se zjeví sláva Božích synů, kterou celé stvoření toužebně vyhlíží (Ř 8,19), musí se nám nad tou nádhrou zatočit hlava.

Podíváme se na to, jak se jednotlivé osoby Boží trojice podílejí na oslavení křesťana – jak od věčnosti jednotně spolupracují na tom, že budeme před Otce přivezeni jako dokonale svatá a Duchem naplněná nevěsta Kristova.

Přihlášení

Přihlašujte se na www.reformace.cz, mailem na adresu zapasodusi@gmail.com nebo poštou na adresu redakce Zápasu o duši. Do přihlášky uveďte jméno a příjmení, kontaktní údaje, sbor, který navštěvujete.

Stravování

Obědy je možné zakoupit v obchodním centru (které je lávkou spojeno s univerzitním kampusem), kde se nachází menza a řada restaurací.

Program pro děti

V průběhu kázání bude zajištěn program pro děti od 5 do 11 let.

Cena

Konference je bezplatná. Na pokrytí nákladů bude v jejím průběhu provedena sbírka.

Doprava

Trolejbus č. 25 (z Mendlova náměstí) a autobus č. 60 (ze zastávky Křídlovická),
zastávka Univerzitní kampus.

Parkování

Parkování je možné na venkovním parkovišti vedle obchodního centra.

Potěšení v Trojici

Michael Reeves

Na konferenci bude představena výše uvedená kniha, kterou (pouze) přihlášení účastníci konference obdrží zdarma (jeden výtisk na rodinu).

Redakce časopisu Zápas o duši

Reformace.cz, Hošťálkova 1C, 169 00 Praha 6
www.reformace.cz

KDO JSOU NEPŘÁTELE ISLÁMU?

Abd al-Mashih

Korán zmiňuje různé skupiny odpůrců a nepřátel muslimů. Především mluví o těch, kteří muslimy napadají slovně i fyzicky:

1. Útočníci a ti, kteří muslimy vyhánějí

Bojujte pro Alláha proti těm, kteří bojují proti vám. Nedopusťte se však žádných přestupků. Provinilce Alláh nemiluje (Súra 2,190).

Když vás někdo napadne, udeřte zpět stejnou silou, jako vás napadl on. Bojte se Alláha! (Súra 2,194c).

Obhraná válka v islámu se řídí zákonem odplaty a pomsty: Duše za duši, oko za oko, nos za nos, ucho za ucho, zub za zub a za každou ránu trest. Kdo tento zákon dodržuje, tomu je to **vykoupením!** (Súra 5,45). Být velkorysý nebo odpustit nelze, protože za každé bezpráví se musí pykat. Korán určuje: Pro vás je spravedlivé potrestání (provinilců) život! (Súra 2,178c).

2. Nevěřící

Arabské výrazy pro animisty, nemuslimy a ateisty se vyskytují v koránu přes 200krát. Tito „nelidé“ znamenají pro muslimy vyvrhele lidstva (8,55-56). Platí za nečisté (9,28), bezbožné a porušující zákon, protože nežijí podle šarií, jak stojí v koránu, jedí vepřové maso a při porážení zvířat nevyšlovují Alláhovo jméno. Jsou považováni za ty, kteří nic nevědí, nectí zákon, jsou médii čarodějů (2,102) a podvodně porušují smlouvy s muslimy (9,12). Jejich největším hříchem prý je, že neuznávají Mo-

hameda jako proroka a neuctívají Alláha, jak to dělají muslimové. Každý, kdo není muslim, bývá hovorově s opovržením označován za nevěřícího (kafir). Jsou prokleti Alláhem, anděly i lidmi (2,89-90.161; 7,38; 33,64.68).

Pro Alláha jsou nevěřící (všichni nemuslimové) nejhoršími zvířaty, protože nevěří (jako muslimové). Ti z nich, se kterými jsi uzavřel smlouvu a kteří pokaždé své ujednání s tebou poruší, nejsou bohabojní (Súra 8,55–56). Nevěřící jsou vaši jednoznační nepřátelé (Súra 4,101). Chtěli by, pokud možno, aby i vy jste byli nevěřící, jako jsou oni. Proto si je nevybírejte za přátele (Súra 4,89). Ó proroku, zdolej nevěřící a pokrytce a buď k nim tvrdý! Jejich obydlím je peklo a jejich konec je bídný (Súra 66,9).

Mohamed vedl válku na více frontách. Většina jeho protivníků byli animisté, nevěřící a modloslužebníci. Vyhlásil jim nemilosrdný boj. Mohli volit buď islám, nebo smrt! (9,1–5). Později byl mnohým zajatým animistům změněn trest smrti na otroctví, aby nezemřeli pouze jednou, ale zažívali každodenně peklo otroctví. Mnoho křesťanů ze Severní a Jižní Ameriky se spolupodílelo na islámském trýznění odkupováním otroků od obchodních centrál evropských knížectví. Kde zůstalo pokání křesťanů za jejich podíl na trhu s otroky?

3. Polyteisté a modloslužebníci

Islámské vyznání víry dělá rouhače z každého, kdo věří na více než jednoho boha,

neboť islám akceptuje pouze Alláha (6,106). Kdo hovoří o „matce boží“ či říká, že Bůh je Otec, Kristus Jeho syn a my jsme Boží děti, vyslovuje podle islámu neodpustitelné rouhání. Všichni modloslužebníci a polyteisté jsou prokleti! (29,25; 48,6 aj.). Každý modloslužebník musí být zničen, nepřijme-li islám. Aby existence polyteistů nesváděla muslimy k odpadnutí od islámu, vypověděl Mohamed modloslužebníkům v Mekce smlouvu, dal jim čtyři měsíce na rozmyšlenou, a tím jim umožnil vystěhování. Pokud nepřijmou islám, vyhrožoval jim vyhlazením (9,1–12).

Když doba čekání svatých měsíců uplyne, pak zabíjejte polyteisty všude, kde je jen najdete. Zajímejte je, obléhejte je, lákejte je do lécek, kde je to jen možné. Nechte je však běžet, pokud činí pokání, vysloví povinnou islámskou modlitbu a zaplatí církevní daň. Vpravdě, Alláh je odpuštějící a slitovný (Súra 9,5).

Tento takzvaný verš meče a jeho odezva v sůře 2,191.192 ruší přes 100 jinak znějících veršů v koránu, vyzývajících k toleranci, rovnoprávnosti a svobodě náboženství. Všechny verše, které doporučují spolupráci s nemuslimy, jsou platné, jen pokud jsou muslimové v menšině jako Mohamed v Mekce. Získá-li islám většinu, je s tolerancí konec, neboť islám má vždy za cíl založení intolerantního církevního státu. Žádné dovolávání se lidských práv nepomůže, neboť islámský zákon je přímo vdechnut Alláhem. Jeho přikázání nesmí a nemůže nikdo nikdy změnit.

Jak hluboká je propast mezi polyteisty a muslimy ukazuje následující verš: Pro-

rokovi a věřícím (muslimům) nepřisluší, aby prosili (Alláha) o odpuštění pro polyteisty, i kdyby šlo o jejich nejbližší příbuzné, poté, co bylo jim jasně ukázáno, že stanou se obyvateli pekla (Súra 9,113).

4. Ti, kteří vlastní knihu (židé, křesťané a Sabejci)

Na počátku své náboženské činnosti Mohamed idealizoval židy a křesťany a nazýval je „vlastníky knihy“. Chtěl také vlastnit takovou zjevenou knihu v arabské řeči, jako měli oni, coby základ své kultury. Islámský prorok použil asi pro 60 % koránu rabínsko-židovské texty mišny a Talmudu a asi 8 % z apokryfů křesťanských příběhů. Když však židé a křesťané nemohli Mohameda uznat jako proroka, jeho postoj k nim se změnil. Nazval židy nejnebezpečnějšími nepřáteli muslimů, zatímco na křesťany pohlížel zpočátku se sympatiemi.

Jistě shledáš, že nejnebezpečnější nepřátelé věřících (muslimů) jsou židé a ti, kdo (k Bohu) přidruží (polyteisté). A jistě shledáš, že ti (nepřátelé), kteří jim sympatií stojí nejbliže, jsou ti, co se nazývají nasara (křesťané), neboť mezi nimi jsou faráři (kněží) a mniši, a nejsou pýchou naplněni (Súra 5,82). Mohamedova nenávisť k židům se stupňovala do té míry, že je v koránu desetkrát proklet (2,88.159; 4,46.47.52; 5,13.60.64.78; 13,52 aj.) a tvrdil, že Alláh některé z nich za trest proměnil v opice a prasata! (2,65.66; 5,60; 7,163–166).

Židé v Medíně představovali intelektuální, kulturní a mocenský blok. Někteří z nich se Mohamedovi veřejně posmíva-

li. Proto je zahnal nebo zničil – ve jménu Džibríla (Gabriela) – rodinu po rodině.

Po setkání, při kterém ctihodná šedesátičlenná delegace ze severního Jemenu po tři dny diskutovala s Mohamedem v medínské mešitě o víře, byli Mohamedem odsouzeni také křesťané. Mohamed přitom představil svůj islám jako náboženství podobné evangeliu. Biskup Abú Harith b. Alqama však prohlédl synkretistu Mohameda a odešel z Medíny, aniž by islám přijal. Mohamed jej a všechny křesťany varoval, že Alláh bude všechny nevěřící trápit: Všechny, kdo zůstanou nevěřícími, budu trápit strašným soužením ve světě tomto i příštím, a oni nenaždou žádného přímluvce (Súra 3,56).

Krátce nato Mohamed poslal do severního Jemenu své jezdce a malé křesťanské království si podmanil. Svě přepadení odůvodnil jedním Alláhovým zjevením: Bojujte (se zbraněmi) proti těm, kteří nevěří v Alláha a soudný den a nezakážou to, co zakázali Alláh a jeho prorok Mohamed, a nenáleží správné církvi (islámu), kteří patří k těm, co přijali knihu, dokud vlastní rukou nezaplatí menšinovou daň a nepřiznají (přitom) svou podlost. – Židé říkají: Ezdráš je syn Alláhův! Nazarénští říkají: Kristus je syn Alláhův! To však říkají pouze jejich rty. Napodobují tím řeči těch, kteří před nimi byli nevěřící. **Ať je Alláh zabije!** Jakými se stali lháři (Súra 9,29–30).

Těmito dvěma verši ze sóry Pokání Mohamed naprosto odmítl všechny snílky mezi židy a křesťany, kteří snili o sblížení náboženství. Obvinil je, že věří v jiného boha než muslimové! Židé spoléha-

li na Jehovu, věrného Boha smlouvy, a křesťané věřili v Otce Ježíše Krista. Alláh je prý však docela jiný! Není ani bohem židů ani bohem křesťanů!

Naděje muslimů se upíná k ráji s pozemskými požitky. Neznají duchovní obnovu, posvěcení, znovuzrození, protože v islámu není Duch svatý. Počítají se znovustvořením starého tvorstva a zvýšeným sexuálním potenciálem mužů v ráji.

Židovská kultura a etika jsou postavené na Mojžíšově zákonu, křesťanská na zákonu Kristově a jeho síle, zatímco islámská stojí na zákonu Mohamedově. Všechny tři zákony jsou od základu rozdílné! Naivní idealisté, kteří stále ještě věří na tři mono-teistická náboženství, by se měli konečně probudit a vystřízlivět. Ani v dogmatice ani v etice nemají muslimové, židé a křesťané společný jmenovatel! Jen nevědoucí a pokrytci prohlašují, že tato tři náboženství věří ve stejného boha!

Mohamed nakonec řekl: „Židé a křesťané nenáleží té správné církvi. Nás od dělují světy!“ Proto Mohamed nedoporučil vést dialog za účelem vzájemného uznání, nýbrž poručil svým následovníkům, aby si podmanili židy a křesťany v krvavém boji se zbraní, až zlomeni, jako lidé druhé kategorie, zaplatí v islámském státě v ponížení menšinovou daň. Všechny ostatní výpovědi o vzájemném vztahu těchto tří náboženství jsou buď sebeklam anebo lež! (2,145; 22,17).

Mohamed podsouval židům, že uctívali Ezdráše, k čemuž nejsou nikde žádné odkazy. Ezdráš nebyl vzýván jako boží syn, ale založil 500 let před Kristem židovský stát, což Mohameda hodně dráždilo.

Křesťané byli obžalováni, že vyznávají Ježíše jako *Syna Božího!* Pokoušeli se Mohameda evangelizovat! Zakladatel islámu je v hněvu prokrel a vyzval Alláha, aby každého křesťana, který vyznává božské synovství Kristovo, přemohl a zničil! (19,30). Proklínací modlitby Mohamedovy jsou konec konců černou magií (3,61). Podle 1. listu Janova 2,22–25 a 4,1–5 se duch Mohamedův projevil jako protikřesťanský duch otce lži. Cíl jeho válek je zjevný: Zničit vládu živého Krista!

5. Vzpurní muslimové a pokrytci!

Nejen útočníci, nevěřící, polyteisté, židé a křesťané byli a jsou vyhlášenými nepřáteli islámu, nýbrž také muslimové, kteří vlastnímu národnímu společenství škodí. Mají být potírání, dokud nebude znovu nastolena jednota muslimů! Jak již historie stokrát ukázala, jde o neuskutečnitelný sen, ale tento příkaz zůstává částí válečného zákona v koránu a může být kdykoli použit ke schvalování útoku a přepadání odchylujících se a jinak smýšlejících muslimů.

K této skupině patří především **pokrytci**, kteří dělají, jako by byli muslimy, šatí se a mluví jako oni, ale vnitřně smýšlejí a věří jinak. Mohamed říká, že prý nemají rozum a proklíná je stejnou kletbou jako křesťany: „**Ať je Alláh zabije!**“ (2,159; 9,30.68; 33,61; 48,6; 63,4). Mohamed je odhalil, protože na jeho války nepřispívali a ostatní od boje zdržovali (4,91; 9,73.120.121; 63,1-8; 66,9 aj.).

Všichni **zbabělci** (48,16.17) a **zrádci** (8,71) patří k nepřátelům islámu. Ti se musejí buď vyznamenat v nějakém nebezpečném bojovém nasazení, nebo mu-

sejí být vyhlazeni. Smlouvy s nimi nejsou závazné (8,58).

Islámu škodí zvláště přecitlivělí hašteřivci, kteří se často prou a ohrožují jednotu vojenské skupiny. Pokud po neúspěšných pokusech o vzájemné porozumění ve svých hádkách pokračují, musejí být všemi muslimy potírání (2,161.217; 4,137; 9,66; 16,106; 18,105; 39,65).

Mohamedův hněv se zvláště zaměřil na **odpadlé muslimy**, kteří se připojili k jinému náboženskému společenství. Ti jsou *prokleti trojnásobně*: Alláhem, jeho anděly a všemi lidmi (2,161; 3,86.87). Všechna jejich dobrá díla pozbývají hodnotu (2,217; 18,105; 39,65). Musejí být souženi jako zločinci (9,66). Alláhův hněv spočívá na každém konvertitovi. Jeho odpadnutí zůstává navěky neodpustitelné (16,106). V koránu sice nikde nestojí, že konvertité musí být zabiti, ale šaría ustanovila tento trest pomocí pochybné tradice, která se má údajně vztahovat k Mohamedovi.

6. Jsou misionáři Alláhovi nepřátelé?

Mohamed vícekrát vysvětlil, že *svádění* k odpadnutí od islámu je horší než vražda! (2,191.217 aj.). Nemuslimové by prý udělali vše, aby změnili víru a kulturu muslimů. Proto si žádný muslim nemá vybírat nemuslima za přítele! (4,89 aj.). Mohamed poručil všem muslimům bojovat proti misionářským světovým názorům: *Bojujte (se zbraněmi) proti nim, až nebude žádného pokušení (k odpadnutí od islámu) a všude bude panovat pouze Alláhova církev* (Súry 2,193; 8,39).

K těmto pokušením patří také televizní vysílání a hospodářský kolonialismus

západu, stejně jako propaganda socialistických států. Zvláště se však toto varování a vyhrožování zaměřuje na křesťanské misionáře, neboť misie je ve většině islámských států zakázána. Islám se nepovažuje pouze za církev, nýbrž za *církevní stát*. Proto znamená evangelizace muslimů útok na základ státu, s pokusem podkopat jeho existenci. Tím islám radikálně odporuje obecnému lidskému právu, zvolit si svobodně náboženství.

7. Nepřátelé se stávají bratry

Jakmile nepřítel islámu činí pokání, přičemž přijme islámskou víru s jejími šesti

články, a tím odmítne víru v Otce, Syna i Ducha svatého, opustí společenství svého dosavadního světového názoru, vstoupí do domu islámu, pravidelně vykonává povinné modlitby a na znamení své víry platí církevní daň, pak je považován mezi muslimy za bratra (9,5.11 aj.). Tento přestup nevyžaduje žádnou změnu charakteru, ani znovuzrození, nýbrž podrobení se církevnímu zákonu islámu.

Z knihy Svatá válka v islámu: Sen nebo skutečnost? (Abd al-Masih), kterou připravujeme k vydání.

Z ČASOPISU REFORMACE

KTERAK SE ZVEDNOUT

Jan Karafiát

◆ *Můj pak roh vyzdvihneš jako jednorožcův, pokropen budu olejem novým. (Ž 92,11 KRAL)*

Milí v Kristu přátelé, bylo to v neděli dne 8. listopadu 1620, a vy všichni převýborně víte, co se dalo na Bílé Hoře. Nás reformovaný král seděl na Hradčanech u tabule, a naši se na Bílé Hoře bili. Byli hladoví a špatně oděni a unavení a hrozně málo nadšení. Milí přátelé, ty veliké, veliké reformační principy, o které se našim otcům po celá staletí jednalo, nejsou věci pro lidi vyhladovělé, ale také ne pro lidi, kterým je tabule věcí tak velice důležitou.

Jak pak to dopadlo? Tak to dopadlo, jak to dopadnout musilo; neboť to jinak dopadnout ani nemohlo. Nejprve se dali na útěk ti najatí lidé, kteří k nám přišli z Uher; pak se dala na útěk česká pěcho-

ta. Co bylo statečného a neuteklo, bylo porubáno.

V několika málo hodinách bylo rozhodnuto všecko. Byli jsme poraženi, a to na hlavu. A to je to kázání, které vám káže taková podzimní neděle. Ale to není to kázání, s kterým já jsem poslán k vám. To vy sami dobře víte, že jsme padli, a že v hlubokém vězíme úpadku. Co já vám mám říkat, je něco zcela jiného.

My se máme zvednout, a Pán Ježíš má být oslaven ve všech našich končinách. A čím víc bude Pán Ježíš ve všech našich končinách oslaven, tím víc se máme zvednout. Tak já aspoň našemu textu rozumím: „Můj pak roh vyzdvihneš jako jednorožcův, pokropen budu olejem novým.“

Že pak jsme duchovně i společensky ve veliké míře dosud tam, kde nás zanechala

Bílá Hora, to je pro nás přezalostně doznání. Ale když se ohlídím kolem a vidím mnoho lidí, starých, a zvláště mladých, kteří by se již již chtěli zvedat, a velice rádi by si dali podat ruku, toť již v pravdě něco jest! Než tu také slyším stesky: Ano, rádi bychom se zvedali, kdybychom se jen mohli zvednout! Ale to je právě ta naše nesnáž, že se nemůžeme zvednout.

Tak vy byste si přáli se zvednout, ale vy se nemůžete zvednout? A proč byste se nemohli zvednout, když se chcete o to zasadit? A tu vám dnes začnou mnozí vykládat mnohé. Jedna příčina, proč se nemohou zvednout, je prý i ten mrtvý kapitál, protože on živého člověka dusí.

Na to arci mrtvý kapitál není, aby živého člověka dusil, tak že se on nemůže zvednout. Vždyť kapitál je bohatství, a bohatství je milost od Pána Boha, jelikož Otec nebeský, když dává, napořád plnou rukou štědře dává. Ale On přec nedává bohatství na to, aby se chudý člověk nemohl zvednout!

Jeich odpověď pak zní, že takové to je, a že proto oni se domáhají na svůj způsob nápravy, aby to bylo jiné. Nu dobře, milý příteli, jen se domáhej i tou zřízenou světskou cestou té žádoucí nápravy; ani slova proti tomu nepravím. Ale vidím, že se pouštíš na nejistou cestu, která i v nejlepšímu pádu je velmi dlouhá. To, co se tobě zde předkládá, je cesta zcela jistá a mnohem kratší: „Můj pak roh vyzdvihneš jako jednorožcův, pokropen budu olejem novým.“

Z těchto slov našeho textu rád bych vaši nábožné mysli předkládal čtvero věcí. To první a druhé jsou fakta, která platí, chtějte, nechtějte; to třetí a čtvrté pak platí jen

tenkrát, když jsi to sám zkusil. Pokud jsi toho nezkusil, pro tebe to faktum není.

To první pak mně zní:

Podívejte se, kam chcete, shledáte, že za všech časů, při vši pokoře, lid Boží byl a vždycky je, jako jednorožec s vyzvednutým rohem.

Tu pak obracím vaši pozornost k tomu dvojímu: k jednorožci a k rohu. Jaké pak je zvíře ten jednorožec? Ó, je to velice neobyčejné a vzácné zvíře. Někteří dokonce praví, že takové zvíře ani není. A právě to samé můžete vždycky říci i o lidu Božím. To jsou neobyčejní, vzácní lidé, a někteří také praví, že takového lidu Božího na světě ani není.

Podívejte se do knihy Jobovy. V ní se o tomto neobyčejném zvířeti dočtete. Praví se o něm, že je to nejnezávislejší zvíře. „Bude ti chtít jednorožec sloužit či nocovat u tvého krmelce? Připoutáš jednorožce provazem k brázdě, bude snad za tebou doliny vláčet? Důvěřuješ mu, protože má tak velkou sílu? Ponecháš mu výtěžek své práce? Věřil bys mu, že tvé zmo svezé a shromáždí na tvůj mlat?“ (Jb 39,9–12).

To jsi na omylu, jestli si něco takového od jednorožce slibuješ. To ti udělá kůň a vůl a i slon, ale jednorožec ti takových služeb konat nebude. Jinde se pak připomíná jednorožcova zvláštní síla. „Bůh, který jej vyvedl z Egypta, je mu jako rohy jednorožců.“ (Nu 23,22.) A kde je síla, tam je i udatnost. Proto se praví: „Bůh silný – jako udatnost jednorožcova jest jsem“, (Nu 24,8 KRAL)

V podstatě to samé znamená i roh. V Písmě svatém je zajisté roh obrazem síly. „A všem svévolníkům srazím rohy, ro-

hy spravedlivého se zvednou“ (Ž 75,11). To jest: Tam těm síly stále ubývá, ale tady těm bude síly vždy přibývat.

Podívejte se pak na lidi Boží a shledáte, že se u lidu Božího vyskytuje to všecko. Jinak to ani být nemůže. U lidu Božího vždycky bude nezávislost a velká síla. A kde je síla, tam je také udatnost. Kde se to bere? Z toho, co je v Zákoně to první, a co jsme všichni slyšali od malička: „Nebudeš mít jiného boha mimo mne.“ Co to znamená? To znamená: Ty se budeš Pána Boha bát z celého srdce svého, ale jinak se nebudeš bát nikoho a ničeho. Proč tak? Protože si to tak přeje Ten, který tě zformoval, aby ses Jeho bál z celého srdce.

„A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou; bojte se toho, který může duši i tělo zahubit v pekle“ (Mt 10,28). A proto, bojíte se Hospodina, jsou lidé Boží směli jako jednorozec. „Svévolníci utíkají, i když je nikdo nepronásleduje, ale spravedliví žijí v bezpečí jako lvíče“ (Př 28,1).

Nahlédnete-li do zákona Božího, shledáte, že bývá člověk Boží i silnější a smělejší nežli mladý lev. Myslete na Davida, jak stojí u svého stáda a hlídá své ovečky. A tu se přisype mladý lev a uchvátí mu jednu ovečku. Kdo se bude bát? Kdo uteče? Bude se bát David anebo mladý lev? Nebude se David bát, ale vrhne se na hladové lvíče a tak dlouho je bude bít, až lvíče pustí ovečku a uteče. To je historie, to jsou fakta, jichž nikdo nevyvrátí.

Ano, cože to čtu v Zákoně? „Budete pronásledovat své nepřátele, takže padnou před vámi mečem. Pět z vás jich bude pronásledovat sto a sto z vás jich bude

pronásledovat deset tisíc. Tak padnou vaši nepřátele před vámi mečem“ (Lv 26,7-8). Ano, tak v Zákoně, řeknete vy, ale na Bílé Hoře to tak nebylo. Arciže to na Bílé Hoře tak nebylo, a to mně otevírá oči. Jakže by to bylo dopadlo, kdyby vrchní komando tam byl měl Žižka anebo některý Prokop? Ale na Bílé Hoře nebyl žádný Žižka a žádný Prokop. Naopak, všichni se mnou cítíte, že tam věci nebyly v pořádku, a že to jinak dopadnout nemohlo.

A tak zůstává to nezvratné faktum, že lid Boží za všech časů a na všech stranách, při vši pokoře, tak se měl jako jednorozec s vyzvednutým rohem.

To je to první, k tomu pak to druhé, což je pravý toho opak.

Kdo praví: „Můj pak roh vyzdvihneš jako jednorozcův“, ten doznává, že jeho roh zatím ještě jako roh jednorozcův vyzvednut není.

Kdo zajisté tak mluví, zatím žádným jednorozcem není, byť si měl naději dobrou. Nuž pak, cože on zatím je? Pohleďte sami na sebe a rozhlédněte se kolem sebe. Kterakže se naše věci mají? Všichni uznáte, že mnohem spíše než jednorozcovi jsme všichni podobni stádu bojácných ovcí. Představte si takové stádo ovcí. Nepotřebujete se na ně rozbíhat, a není třeba brát do ruky bič, nebo hůl, nebo prut; můžete jen dupnout, a ovce se vám zděšeně rozletí na všechny možné strany.

Tak bojácné ovce, a tak ve velké míře i my. Tedy zcela jinak než mladý lev neb jednorozec. Vy se ptáte, kde se to bere? Z toho se to bere, co má jeden každý z nás v srdci. A cože má přirozeně v srdci jeden každý z nás? Jeden každý z nás má v srdci

hřích. To je faktum. Marné je proti tomu všecko deklamování. „Zpronevěřili se všichni, zvrhli se do jednoho, nikdo nic dobrého neudělá, naprosto nikdo“ (Ž 14,3).

Vy mně můžete do očí říci, že si z hříchu neděláte nic, jako mnozí jiní. Co odpovím? Dobře, vy si z hříchu neděláte nic, ale z jeho následků si něco děláte. Hřích sice můžete popírat, ale následky svého hříchu popírat nemůžete. Neboť to nejsou jen teorie o následcích hříchu, to jsou hrozná fakta. Vždyť vám ty následky hříchu může každý prstem ukázat.

A jakéže jsou ty následky hříchu? První následek každého hříchu u každého člověka jet zlé svědomí. Zlé svědomí? Copak to je? To znamená, že tvé věci už nejsou před Pánem Bohem v takovém pořádku, v jakém byly. Již nebudeš mít tu jistotu, až se setkáš s mladým lvem, jakou jsi jindy míval. Neboť tvé svědomí ti povídá, že věci nejsou v pořádku.

Pak teprve vidíte, že panenství je síla, panictví je síla, dobré svědomí je síla, ale když to ztratíte, veta po všem. Už se vám věci nebudou podávat, jak se podávaly. Namáhejte se, jak chcete, už vám to tak nejde. Neboť vy stále cítíte, že máte Pána Boha proti sobě. A když máte Pána Boha proti sobě, pak se nadarmo sháníte po pomocnících. Stihá vás rána za ranou, a upadáte ze zlého do horšího.

Kdo si oblíbil hřích, sám se ho už nezbaví, nýbrž klesá vždy ještě hloub. Pořád horší svědomí, pořád trapnější nejistota, pořád větší strach, až konečně se ztratí i cit pro všechnu čest. Ohavnosti se i dříve dály, ale národ se za ně styděl a společnost jich nesnesla. Ale teď to člověk začne pá-

chat, aniž se co stydí, a celá společnost to dobře snese. Ó, jaké to proměny!

V knize Kazatel (kap. 12,6) líčí král Šalomoun krátkými rysy převzácnou královskou studnici, a zároveň zřetelně říká, že všechna ta sláva na nic přijde. Představte si takovou krásnou studnici, jakou dovede pořídit takový ideální Šalomoun, který má prostředků nazbyt. Obruba z běloučkého hlazeného mramoru, kolo soustruhované a umělecky ryté, na kole provaz z červeného hedvábí a na tom provaze z červeného hedvábí vědro stříbrné, zlatem kované. A na té běloučké obrubě zlatá číše na dlouhém stříbrném řetízku, aby si každý, kdo jde kolem a žízní, nabral ze stříbrného vědra vody čisté jako křišťál.

Ano, tak asi to chodilo za takového krále. Ale jak to později dopadne s tou studnicí? Tak to dopadne: Kolo se rozbije, stříbrné vědro se utrhne, a bodej by se zlatá číše i s řetízkem neztratila! A i tu mramorovou obrubu rozbili a rozmetali. A co zbylo z vši té slávy? Nevelké bahno s malou kaluží a pověst, že tam někdy byla čarokrásná studnice. Mnoho pak těch, kterým to ani nechce jít na rozum, že by tam vůbec mohlo co jiného být než bahno s kaluží. – NePOCHYBNĚ ani s námi to není, jaké to bylo, a jaké by to mělo být. Ne, my nejsme jednorozci s vyzvednutým rohem. To je to druhé, nyní pak to třetí.

Pak je pro nás jen jedna pomoc a ta je to pokropení olejem novým: „Pokropen budu olejem novým.“

Zdali se jiní lidé mohou zvedat, aniž by byli tím olejem novým skropeni, o tom já jednat nebudu. Jsou oni v ledačem i o dvě stě roků před námi, a mají okolnosti dale-

ko příznivější nežli my. A i kdyby se zvedali bez tohoto pokropení olejem novým, jaké by to bylo zvednutí, o tom také, mluvit nebudu.

Co tvé duši kážu, je toto: Jestliže se máš zvedat, jinak to nepůjde, než když budeš pokropen olejem novým. A vy, milí v Kristu přátelé, jste všichni na to dost písmaři, abyste rozuměli, že olej v Písmu znamená Ducha svatého. Když kněze světili na kněžství a když krále mazali na království, vždycky tam byl olivový olej, a vždycky se tím chtělo říci: Bez Ducha svatého to dobře nepůjde a dobře chodit ani nemůže.

Vy pak nepochybně všichni spolu se mnou upřímně vyznáváte: Věřím, věřím v Ducha svatého. I když se vám v dogmatice mnohé věci pletou, kéž byste vždy upřímně a pokorně vyznávali: Věřím v Ducha svatého. Nic se pak nebojte, neboť se tak podá i všecko to ostatní. Ačkoliv si pak kdy neslibujte mnoho světla v dogmatice, není-li právě toto váš začátek: Věřím v Ducha svatého.

Tento Duch svatý se nám zaslubuje. Nuže, pomyslete na to, že bychom Duchem svatým, tímto olejem novým, byli pokropeni i my. Cože by se při jednom každém z nás nepochybně ukázalo? Upozorním jen na dvojí. Předně by se každý z nás tak zarmoutil, jak se ještě nezarmoutil v celém svém životě. Neboť když Duch svatý na nás sestoupí, otevrou se nám oči, a začneme vidět, co jsme nikdy ještě neviděli. A dostaví se žal, ale ne takový, jaký beztoho mnoho poctivých Čechů pocituje, když se na to rozpomínají, co se stalo na Bílé Hoře, nemohouce si to tajit, že se tam naši nedrželi statečně.

Když Duch svatý sestoupí, tu se nám začnou zcela jiné věci ukazovat: Já, já jsem se nedržel statečně, my, my jsme poraženi. My jsme měli odpírat, a nikdy jsme neodpírali. My jsme se měli o veliké věci Boží zasazovat, ale nám o ně nikdy nešlo. A aj, to se zas objevuje smysl pro čest, ano, něco lepšího nežli smysl pro čest: Dostavuje se tu smysl pro Boží svatost. Vy cítíte, že Pán Bůh je svatý, svatý, svatý, a pokorně vyznáváte: Já jsem nesvatý, já bídny, bídny člověk.

Kdo dílu Ducha svatého již rozumí, řekne: Ó, ty jsi šťastný člověk. Já že jsem šťastný člověk? Ó, jistě jsou šťastni všichni ti, kteří upřímně volají nad sebou: Bídny já člověk. Neboť právě při těch, kteří jsou takto Duchem svatým zarmouceni, dochází na to druhé: Duch svatý vás naučí rozumět Pánu Ježíši. Což pak my posud Pánu Ježíši nerozumíme? Jestliže jste posud tím olejem novým pomazáni nebyli, pak nemůžete Pánu Ježíši rozumět. I kdybych mluvil jako apoštol Pavel, ano, jako anděl, přece byste nerozuměli tomu, co je na Pánu Ježíši.

Dříve vás zajisté Duch svatý musí naplnit hrůzou Páně, abyste před svatým, svatým, svatým Hospodinem volali: Bídny a hříšný já člověk! Neboť ten věčný Syn toho věčného Otce, když šel na svět, nerozuměl tomu tak, aby Mu rozuměl kdokoliv. Nýbrž On usoudil, aby Mu rozuměli jen ti lkající, kterých On se ráčil dotknout svým svatým Duchem.

Pokud tedy nad bídami svými nelkáme, kterak bychom mohli rozumět Pánu Ježíši? Ale tebe, který lkáš sám nad sebou, jistě Duch svatý povede k Pánu Ježí-

ši. Tu pak je pro tebe pomoc. Ten Beránek Boží neposkrvněný, který učiněn byl hříchem, ten nejkrásnější jednorozec s vyzvednutým rohem, který byl ubit a potřen pro nepravosti naše, ten stačí na shlazení hříchů tvých i celého světa. „I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělejí jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna“ (Iz 1,18).

Když pak jsou hříchy shlazeny, tu máš zas dobré svědomí. Už se neboj, člověka se nedrží, ani se po církvi neohlížej, ale Beránka Božího se upřímně přidržuj. Jeho krev samá jediná očistí tě ode všeho hříchu. A teď si to jmenujte znovuzrozením anebo obrácením anebo ospravedlněním anebo jak chcete – na tom nezáleží – vy jistě nyní budete jiní lidé. Však víte, co se dálo, když na počátku Pán Bůh dechl na mrtvou hlínu. Mrtvá hlína začala být živá! Nad to, když sám ten Pán začne přebývat v tvém srdci, když ti dává plnou jistotu, že jsou hříchy tvé shlazeny, a když už máš zas dobré svědomí, i kterak by ses i ty nestal jednorozcem s vyzvednutým rohem!

To je, milí v Kristu přátelé, to třetí. To je faktum člověku, když to člověk zakušil. A nyní to čtvrté a poslední. Týká se to zas jen některých.

Nejedni mezi námi by se chtěli Pána Ježíše cele přidržet a zůstat při tom ve svém ponížení, ale na to Pán Ježíš nepřistoupí. Když se obrátíte, zůstanete pokornými do své nejděší smrti, ale tak podřízenými a všelijak posledními, jací jste bývali, nezůstanete. I když byste si přáli zaujímat místa poslední, Pán Ježíš přijde a řekne: „Příteli, posedni výše.“ Neboť neúprosně půjdou dolů ti, kteří si nechtěli

dát říci. A kteří půjdou vzhůru? To budete vy, kteří máte v Pánu Ježíši všecko své spasení. Vy půjdete vzhůru, protože lid Boží v ponížení zůstat nemůže.

Podívejte se do Zákona. Všude vidíte tuto zásadu Boží prováděnou. Když synové Izraelští vyšli z Egypta a na poušti si nedali říci, zahynuli všichni. Ale jejich děti dopadly zcela jinak. Byli pokropeni olejem, a obrátili se, a jakže by pak byli nezvedli roh svůj! Čtete v Zákoně. Otcové jen nahlédli do země zaslíbené a přišli zpátky celí zděšení: Co vás to napadá pouštět se s těmi obry do boje! Vždyť jsme si připadali před nimi jako kobylky. Ale jejich děti, Duchem svatým vedené, nedbají na obry a na Óga a na Síchona a na všecku válečnou moc Kananejských, a všecko to pobijí a pošlapou.

A tak se to má v historii lidu Božího napořád. Pak nemůže zůstat ve svém ponížení, jestliže je pokropen tím olejem novým. V knihách Samuelových se dočtete, kolik měl David kolem sebe reků a kolik mezi nimi bylo zvláště „silných“. Nuž pak, kteří jsou dnes reci, a mezi nimi zvláště silní? Ti jsou, rekové, a zvláště silní, kteří dovedou zahodit, čeho druzí nedovedou zahodit a kteří se dobře obejdou bez toho, bez čeho se druzí nechtějí a nemohou obejít. Ano, i ve vzdělanosti a v bohatství je jistá síla, ale co je vám to všecko platné, když nečistotu a ohavnost a všelikou nešlechtnost nedovedete od sebe zahodit a bez hříchu již ani neumíte být živi? Vy abyste byli ti silní?

Kdo je v hříchu, silný být nemůže; neboť hřích, jako zlý jed, šíří sílu těla i duše. A proto být jste zatím ještě byli v slávě, s vámi to neúprosně půjde dolů. Ale

když ti mladí lidé tam v Babyloně zhrzojí se toho, co se děje kolem, a „uloží v srdci svém, aby se neposkvrňovali“ (Dn 1,8), pak se jim to nejen podaří, že se nebudou poskvrňovat, nýbrž oni budou i zastávat ty nejvyšší úřady v zemi. A tak i ty se zvedneš, lide můj, když, pokropen jsa olejem novým, dokonale se obrátíš a dáš se cele Duchem Páně vést.

To je, milí v Kristu přátelé, co jsem vám měl z tohoto našeho textu předkládat. Nyní pak se vracím k tomu, čím jsem začal.

Bylo to v neděli v pošmourném listopadu, a vy víte, co se dalo na Bílé Hoře. V krátké jen chvíli bylo rozhodnuto všeccko. Kdo mohl utíkat, utíkal, a co neuteklo, bylo pobito. Zdálo se, že je ztraceno všecko na dobro.

A bylo na ten čas ztraceno všecko. Něco však zůstalo. Cože zůstalo? To zůstalo, co bylo věčně věků v radě Boží usouzeno: Že ještě bude mít Pán Ježíš v Čechách a na Moravě své milovníky, a že vždy přece bude Pán Ježíš u nás oslaven. Jak na to dojde? Tak na to dojde, že Pán Bůh pokropí olejem novým, koho ráčí, to jest, že vyleje Ducha svého svatého a dostaví se u každého takový nárek, jakým ještě nenařikal, a taková radost z Pána Ježíše, jakou ještě nikdy neměl. Kdo pak takto je k Pánu Ježíši obrácený a Jeho Duchem vedený, i kterakže by nezvedl roh svůj jako jednorozec! „Můj pak roh vzdvihneš jako jednorozcův, pokropen budu olejem novým.“ Amen.

DUCHOVNÍ BOJ

PADLÍ ANDEĚLÉ

Štěpán Rucki

Část andělů se po svém stvoření vzepřela Bohu a ztratila svou pozici. Anděl, který vedl vzpoudu andělů proti Bohu, se stal satanem čili ďáblem. Je nazýván také „veliký drak“, „ten dávný had“ (Zj 12,9). Satan je padlý anděl, který svedl do hříchu také první lidi (Gn 3,4.13) a svádí celý svět (Zj 12,9). Byl svržen z nebe na zem a spolu s ním také jeho andělé, kteří se mu podřídili (Zj 12,9).

Základním hříchem satana byla jeho **pýcha**. O tomto satanově hříchu mluví metaforicky některá místa SZ, např. Boží soudní výnos o babylónském králi (Iz 14,12–15). „Jak jsi spadl z nebe, třpytivá hvězdo, jitřenky synu! ... A v srdci sis

řikal: ‘Vystoupím na nebesa, vyvýším svůj trůn nad Boží hvězdy... s Nejvyšším se budu měřit.‘ Teď jsi svržen do podsvětí, do nejhlubší jámy!”

Podobnou pasáž najdeme u proroka Ezechiela v jeho žalozpěvu nad týrským králem: „Byl jsi věrným obrazem pravozoru, plný moudrosti a dokonale krásný. Byl jsi v Edenu, zahradě Boží. ... Byl jsi zářivý cherub ochránce... na svých cestách jsi byl bezúhonný ode dne svého stvoření, dokud se v tobě nenašla podlost. Pro tvou krásu se stalo tvé srdce domýšlivým, pro svou skvělost jsi zkazil svoji moudrost, svrhuu tě k zemi...“ (Ez 28,12–17).

Pro nás je varováním, že satan se může převlékat **za anděla světla** (2K 11,14). Apoštol Pavel varuje také před tím, že anděl může přinášet falešné evangelium (Ga 1,8). Proto nevěřme každému andělovi!

Démoni

Pokud jde o demony (zlé duchy), jsou považováni za padlé anděly, které svedl drak ve vzpouře proti Bohu, jak to popisuje Zjevení: „A strhla se bitva na nebi: Michael a jeho andělé se utkali s drakem. Drak i jeho andělé bojovali, ale nezvítězili, a nebylo již pro ně místa v nebi. A veliký drak, ten dávný had, zvaný dábel a satan, který sváděl celý svět, byl svržen na zem a s ním i jeho andělé“ (Zj 12,7–9).

Apoštol Pavel naznačuje, že lidé při uctívání model (*jiná náboženství*) vlastně uctívají demony: „Nikoli, nýbrž že to, co pohané obětují, obětují démonům, a ne Bohu. Nechci, abyste vešli ve společenství s demony“ (1K 10,20).

V dobách NZ byl Pán Ježíš konfrontován s mnohými lidmi, u nichž posedlost demony napodobovala některé *chorobné stavy*, např. záchvatovitě onemocnění.

Náměsíčný chlapec, ze kterého Pán Ježíš vyhnal zlého ducha, padal při svých záchvatech „často do ohně a často do vody“ (Mt 17,15). Epilepsie je onemocnění, díky kterému se člověk může při záchvatu poranit, ale aby padal záměrně a často do míst, kde mu hrozí utopení nebo popálení, je velmi neobvyklé. Měli bychom proto být opatrní, abychom za každým epileptickým záchvatem viděli posedlost demony. Většinou jsou tyto projevy podivné, zvláštní, nadpřirozené.

Evangelisté Marek a Lukáš hovoří o posedlém, který měl takovou sílu, že trhal řetězy, lámal okovy a nikdo neměl sílu ho zkrotit (Mk 5,1–20; Lk 8,26–39) – jsou to *nadpřirozené* projevy.

Démoni mohou také *promlouvat* skrze ústa postižené osoby. Dokonce jsou případy, kdy démoni vstoupili do *zvířat* (stádo vepřů, Mt 8,31–32).

Duchovní boj

Apoštol Pavel říká, že křesťané (věřící lidé) vedou duchovní boj, který je namířen proti duchovním mocnostem:

◆ *„Nevedeme svůj boj proti lidským přátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla“ (Ef 6,12).*

V křesťanství existují **rozdílné pohledy** na věc duchovního boje. Ten byl původně chápán jako odpor vůči pokušení, vytrvalost v těžkostech a důvěra, že Bůh má v utření svůj záměr. Příkladem takového postoje je Jób, na kterého satan silně utočil a prožíval těžké duchovní boje. On se však primárně satanem nezabýval, v tomto jeho duchovním boji byl primární jeho vztah k Bohu, vytrvalost a věrnost v soužení.

V posledních desetiletích vstupují do pojmu duchovního boje **nové pohledy**. Tento pohled je zaměřen na osvobození z útlaku či svázanosti demony, kteří jsou údajně původcem některých problémů jako hříchy, závislosti, nemoci (zvláště psychické).

V této souvislosti se pak setkáváme se svazováním či vymítáním démonů (exorcizmus) jako řešením duchovních či morálních problémů u **věřících lidí**.

V této souvislosti jsou populární ně- které další názory:

Při evangelizaci nových oblastí je zapotřebí vyhnět demony z určitých teri- torií (tzv. *teritoriální duchové* či *démoni*) – „pročistit nebe“. Tento názor byl rozší- řen především díky knize známého mi- siologa Petera Wagnera s názvem *Teri- toriální duchové*.

V případech některých těžkých duchov- ních problémů hledat v rodině tzv. *gene- rační demony*. Hřích určitého předka způsobuje, že satan buduje v určité rodi- ně svou pevnost, a duchovní problémy potomka jsou způsobeny pak tímto zlým duchem.

V čem je takové chápání duchovního boje **problematické**?

Ad *teritoriální duchové*. Názor o du- chovním boji s teritoriálními duchy byl na začátku 90. let minulého století značně propagován KMS a časopisem *Život víry*. Tyto názory mě vyprovokovaly k tomu, že jsem musel důkladně číst *Skutky apošto- lů*, kde lze stěží najít podporu pro takové misijní metody. Podívejme se, jak apošto- lové evangelizovali panenské oblasti. Ne- prováděli žádný teritoriální exorcismus. Šli s modlitbou, hlásali slovo, snaželi utr- pení, bojovali s falešnými učením, ale ne- vymítali zlé duchy z nějakých oblastí.

Ad *generační duchové*. V Božím slovu nenajdeme ani jedno jediné místo, které by hovořilo o tom, že věřící člověk může mít démona, nebo že z věřícího člověka je zapotřebí vymítat zlého ducha. Věřící člověk patří Kristu a nemůže být posed- lý, respektive nemůže být obýván či kon- trolován démonem.

Věřící člověk je v Kristu. „Nyní však ne- ní žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši“ (Ř 8,1), „Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové!“ (2 K 5,17). Věřící člověk nemů- že být posedlý. Se svými problémy se má- me obracet k Bohu, rozmlouvat s Bohem, a ne s demony či satanem. Toto nemá být hlavní předmět našeho zájmu, protože Bůh má vše pod kontrolou. On ovládá ďábla, má pod kontrolou demony. Když se obracíme k démonům, přisuzujeme jim příliš velký význam a příliš velkou moc. Démoni skutečně existují, máme mít respekt před těmito mocnostmi, ale nemáme důvod se jich obávat.

V této souvislosti existuje také nebez- pečí „*křesťanského spiritizmu*“ – oslovo- vání démonů, dotazování se jich na jmé- no. V těchto situacích se „postižená oso- ba“ stává médiem. Nikde v Bibli není návod k takovému jednání.

Nepopírám, že nás satan může poku- šet, může se nás snažit obelstít, může nás obviňovat (nesprávně, z hříchu, kte- ré nám byly již odpuštěny). Může způso- bovat různé problémy – dokonce i ne- mocí. Vždy je však plně pod Boží kontro- lou a nemůže si dělat, co chce.

Za těmito výše uvedenými pohledy se může do určité míry skrývat nesprávný pohled na boj zla s dobrem, který pochází z pohanství – tzv. *dualismus*. Podle toho- to názoru jednou vítězí dobro, jindy vítězí zlo a tomu dobrému se jakoby věci vymy- kaly z kontroly. To je pohanství – odpovídá spíše východním náboženstvím než křesťanství (viz *Jób*). Satan je nebez- pečný, ale jeho moc je omezena a kontro-

lována. On není nějaký Anti-Bůh, ale je „pouze“ padlý anděl. Všimněme si, že věřící Jób se ve svém utrpení, kdy na něj satan tvrdě útočil, obracel k Bohu, a satanem se vůbec nezabýval. Jeho duchovní boj spočíval v tom, že vzdoroval pokušení, aby proklínal Boha (což byl satanův cíl!).

Dalším problémem v těchto nových pohledech na duchovní boj je příliš častá a rychlá démonizace některých potíží, které nejsou démonicky podmíněny – běžné nemoci i psychické nemoci. Vymítání nepomůže, naopak může ublížit, když je prováděno necitlivých způsobem – nemocný člověk má dvojitý problém – svou nemoc či potíže a navíc pocit, že byl zavržen Bohem.

Velkým problémem je vymítání démonů u člověka, který setrvává v hříchu – a to bez pokání. Skutečné osvobození přichází skrze modlitbu a pokání. Nelze ospravedlňovat hřích u věřícího démonickým ovlivněním, když tento člověk nechce činit pokání.

Zde vidím velké riziko tohoto novějšího pohledu duchovního boje – pasivitu člověka, z něhož se vymítá „démon“. Chybí tady aktivita ze strany člověka, který se exorcizmu poddává.

Démonické ovlivnění u **nevěřících** skutečně může *existovat*. Není to jen záležitost psychologie. Většinou k němu dochází skrze vědomý vstup člověka do této oblasti. Z druhé strany nemáme důvod se domnívat, že hříchy okultizmu jsou nějaké mimořádné hříchy (jak je to často prezentováno v charizmatických kruzích). Mezi skutky lidské svévole jsou na stejné úrovni jmenovány modlářství a čarodějství, stejně jako rozbroje, hád-

ky, žárlivost, vášeň, podlost, rozpory, rozkoly (Gal 5,20). Skrze pokání a odvrácení se od těchto hříchů dochází k osvobození. Při misijní aktivitě Pavla v Efezu:

◆ *Přicházeli i mnozí z těch, kteří uvěřili, a přede všemi vyznávali, že také oni dříve používali zaklínání. Nemálo pak těch, kteří se zabývali magií, přinesli své knihy a přede všemi je spálili. Jejich cena se odhadovala na padesát tisíc stříbrných. (Sk 19,18–19)*

Žádné vymítání, ale víra, vyznání hříchů, odvrácení se od nich – spálení knih.

Podle Božího slova je vhodné tedy chápat duchovní boj jako podřízení se Bohu a odpor vůči pokušení a nikoli svazování mocností.

◆ *Podřídte se tedy Bohu. Vzepřete se ďáblu a uteče od vás, přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám. (Jk 4,7)*

Během duchovního boj se nemáme soustředit na satana, nýbrž se obracet k Bohu.

Když Pavel píše Efezským o duchovním boji, nemluví o exorcizmu, vyhánění teritoriálních nebo generačních démonů, ale o oblečení si *plné Boží zbroje*: pás pravdy, pancíř spravedlnosti, obuv zvěstování evangelia, štít víry, přílba spasení a meč Ducha (Boží slovo).

Jsou to tedy zdánlivě ty obyčejné prostředky. Ale právě tyto prostředky jsou podle Božího slova tou pravou výzbrojí v duchovním boji.

V této souvislosti je vhodné si připomenout slova hymny reformace, písně „Hrad přepevný“, kterou zkomponoval Martin Luther jako parafrázi Žalmu 46. Slova této písně stručně shrnují celé biblické učení o ďáblu, Kristově vítězství

nad ním a duchovním boji křesťana. Vidíme zde důraz na Boha a Jeho svrchovanost nad satanem, na Ježíše Krista, který je ten udatný Rek, a na Boží slovo, které satana porazí. Stejně prostředky, jaké doporučovali a používali apoštolové.

Výzva k pokoře na závěr

V otázce konfrontace s ďáblem a démony bychom také měli zachovávat **pokoř**. Ďábel je silnější než člověk.

Je to Ježíš, který spoutal siláka a vešel do jeho domu „Což může někdo vejít do domu silného muže a uloupit jeho věci, jestliže dříve toho siláka nespoutá?“ (Mt 12,29). Pouze On má moc nad satanem.

Pro ty, kdo rádi používají silácká slova o svazování démonů a mocností, zní slo-

va varování. Dokonce ani andělé, kteří jsou mnohem mocnější než lidé, se neodvažovali toto činit. Zatracující soud nad těmito mocnostmi přenechávali Bohu.

◆ *Jsou to drzí opovázlivci; nechvějí se před nadpozemskými mocnostmi a rouhají se jim. Ani andělé, ačkoli jsou větší silou a mocí, nevynášejí nad těmi mocnostmi před Pánem zatracující soud. (2Pt 2,10–11)*

◆ *Podobně i tito blouznivci poskvřňují své tělo, žádnou autoritu neuznávají, nadpozemským mocnostem se rouhají. A přece sám archanděl Michael, když se přel s ďáblem o Mojžíšovo tělo, neosmělil se vynést nad ním zatracující soud, ale řekl: Potrestej tě Hospodin. (Ju 8–9)*

NAPSALI JSTE NÁM

DOPIS Z VĚZENÍ

Roman D.

Vážená redakce,

Rád bych vás v úvodu dopisu uctivě pozdravil s přáním Božího požehnání a Kristovy lásky. Dovolte prosím, abych se nejprve ve zkratce představil a vysvětlil, proč jsem se vás rozhodl prostřednictvím tohoto dopisu oslovit...

Jmenuji se Roman a již 2. rokem jsem věřící v našeho Pána Ježíše a i když se vám musím přiznat, že tyto řádky píši z nepřilíh pohostinného prostředí vězeňských zdí, rád bych vám chtěl upřímně poděkovat za vaše vydávání a rozmnožování brožury „Zápas o duši“, který se mi i zde v tomto prostředí dostal do ruky... A ne jednou... Slova plná lásky, po-

chopení a postřehy z křesťanství mi vždy dodávají naději a motivují mě k dalšímu poznání. Jsem vám moc vděčný za vaše články a přeji všem, aby se nejen vaše srdce i celý váš život koupal i nadále v Božím milosrdenství.

Vážení přátelé, i já jsem doposavad tápal v bludném kruhu zla, nedokázal se vymanit, a prošel v životě spíš tím horším, než se mi dal Pán poznat. Teď, když jsem Ho poznal, už vím, že i kdyby mě celý svět opustil, Pán vždy bude se mnou. I když vím, že jste určitě všichni hodně zaneprázdnění a máte spoustu práce, rád bych vám napsal něco o sobě a podělil se tak s vámi o zážitek, který mě bude provázet do konce života.

Přátelé, není to proto, že bych se chtěl chlubit nebo měl potřebu zpovědi... ale hlavně s jakou úžasnou proměnou díky Boží milosti může člověk procházet, a věřte, že kriminál není jen školou zločinu, ale také příležitostí k tomu, aby se člověk začal na sebe a na svět dívat jinýma očima.

Předem se všem omlouvám za případné nedostatky nebo sáhodlouhé psaní. Poprosil jsem Pána, abych dokázal volit taková slova, která vás neodradí.

Od dětských let jsem vyrůstal v dětském domově, své rodiče jsem nikdy nepoznal, natož rodičovskou lásku, kterou rodič může dítěti dát. Naopak. Neustálé příkazy, ponižování, bití ze strany vychovatelek, vychovatelů, však ano! To vše se na mně podepsalo v mém dospívání a vlastně na celý život. Parta, alkohol, drogy... první zatčení, kriminál... tápal jsem v bludném kruhu zla a nedokázal se vymanit.

Hlavní zlom v mém životě se odehrál po opětovném zatčení, kdy jsem měl rozhovor se zdejšími kaplanem o víře, lásce a o Kristu. Je pravdou, že tenkrát jsem tomu moc nerozuměl, a tak mi kaplan pro lepší pochopení zapůjčil knihu pojednávala o utrpení, světě zla a chudoby, nemoci a o to, kdo jedi-

ný dokáže napravit tyto křivdy. Na pokoji jsem lehl na postel a začel se... Mohu vám všem říct, že následující řádky mě zcela pohltily, nic takového jsem nikdy předtím nečetl, a když jsem pročetl úryvky o utrpení Pána Ježíše, byl jsem tak dojatý, že jsem brečel jako malý kluk...

Od té doby uplynuly více než dva roky a já nepřestávám děkovat Pánu, že se mi dal poznat. Uvěřil jsem Mu, že i za mě položil svůj bezhříšný život, abych i já, nemaje na tomto světě rodinu, rodiče ani přátele mohl být s Ním v ráji. I zde, za zdmi věznic se cítím díky Ježíši po psychické stránce velmi dobře, věnuji se každý den studiu Božího slova a pomocí biblických kurzů si prohlubuji lásku k Bohu Ježíši.

Než ukončím tyto řádky, rád bych vás o něco poprosil. Jak už jsem psal, své učení jsem rozšířil o biblické korespondenční kurzy se sdružením Emaus z Ostravy. Jsem moc rád, že mi Bůh ukazuje tu správnou cestu ke spasení. Celý kurz je zdarma, akorát poštovné za odeslané kurzy si každý žák hradí sám. A to je pro mě docela velká těžkost. Rád bych vás chtěl tímto dopisem s upřímností a v pokoře poprosit o výpomoc pár poštovními známkami...

MISIE

CESTA BOŽÍHO SLOVA DO KOREJE

Julie Petrecká

Dnes je pro nás samozřejmé, že nám vedle postele leží jedna Bible a v autě máme další. Jinou používáme pro rodinné pobožnosti a jinou pro své vlastní studium. Neuškodilo by nám občas si připomenout, že je to jakýsi luxus, který není normální. Je to vý-

dobytek, za který mnozí zaplatili svým životem. Kéž vás tento příběh přiměje uvědomit si to, až si zase úplně obyčejně a beze strachu vezmete do rukou Bibli.

Robert Jermain Thomas byl blázen... pro Krista. Od mládí měl v hlavě i v srdci

jasný cíl – sloužit Bohu. Na svou dobu se však rozhodoval příliš rychle, a proto musel několikrát celé měsíce čekat, a to vyžadovalo trpělivost, jíž si musel vybojovat. Když se například jako sedmnáctiletý rozhodl pro teologická studia, musel si počkat celý rok, než ho konečně přijali. Na studiích se setkal se stejně smýšlejícími studenty, kteří se s ním podělili o své plány vypravit se jako misionáři do Číny. Ta představa ho nadchla tak, že nesnesl pomyslení, že by musel před její realizací čekat až do konce studií. Požádal tedy vedení školy o zkrácení studia, ale to mu bylo zamítnuto. Na jeden rok proto studium přerušil a uprostřed svého tručování pochopil, že ve službě Bohu mu brání jen jeho vlastní netrpělivost. Na školu se tedy vrátil s novým odhodláním a s výtečným prospěchem ji dokončil. Svě vize se však nevzdal a ihned po škole se přihlásil do Londýnské misijní společnosti. Záhy se oženil s Caroline Godfreyovou a již šest týdnů po své ordinaci se i se svou ženou vypravil na cestu do Číny. Psal se rok 1863.

Na lodi se s nimi zpět do Číny plavil i skotský misionář Alexander Williamson se svou rodinou a během čtyřměsíční plavby se mezi oběma muži vyvinulo hluboké a pevné přátelské pouto.

První měsíce života v nové zemi se promítaly do Jermainových dopisů rodičům jako směsice nezměrné radosti a stesku po domově. Mladý pár se musel vyrovnávat nejen s rozdílným klimatem, kulturou a primitivním životním stylem, ale také se skutečností, že práci misionářů v Šanghaji dozorovali Muirheadovi, misionářští

průkopníci. Vztah mezi Jermainem a panem Muirheadem byl od samého počátku napjatý. Jermain se domníval, že by měl nejprve dobře ovládnout mandarinštinu, kterou bude potřebovat při své budoucí práci ve vnitrozemí, ale pan Muirhead, jenž, jak se zdá, byl zvyklý přistupovat k mladým misionářům poněkud diktátorským způsobem, prosazoval své přesvědčení, že Jermainovou prioritou by měla být práce v Šanghaji. Tyto potíže však nebyly nic proti tomu, co Jermaina teprve čekalo.

Po třech měsících v Šanghaji se rozhodl odcestovat 320 km směrem do vnitrozemí, aby prozkoumal možnost otevření nového misijního centra a také proto, aby pro Caroline zajistil zdravější prostředí. Byl pryč teprve několik dní, když Caroline obdržela zprávu o smrti své milované přítelkyně, což vyvolalo předčasný porod a s ním spojenou smrt dítěte. Jermain se vydal na zpáteční cestu, jakmile ho tato zdrcující zpráva zastihla, přesto však už svou ženu nestihl utěšit. Zemřela tři dny po porodu. Útěchou mu mohlo být, že Caroline se před svou smrtí necítila opuštěná. Její poslední slova zněla: „Ježíš je mi tak vzácný!“. Svým rodičům napsal: „Věřím, že se ještě více oddám vznešenému dílu, které jsem začal, ale nyní mě drtí hluboký smutek“.

O šest týdnů později žádá Jermain Londýnskou misijní společnost o povolení začít s prací jinde. Cítil, že potřebuje nový začátek. Jeho žádost však byla zamítnuta, a tak musel dalších sedm měsíců trávit v Šanghaji pod vedením Muirheadových, přičemž nic nenasvěd-

čovalo zlepšení vzájemných vztahů. Jermain tedy ještě jednou zaslal do Londýna žádost o povolení začít pracovat ve vnitrozemí. Tentokrát připojuje i vysvětlení, že zažívá problémy ve vztahu s nadřízeným. Všechno marné. Pohár Jermainovy trpělivosti přetéká a další zásilka do Londýna obsahuje jeho rezignaci.

Nezůstal sám. Připojil se ke svému příteli Alexandru Williamsonovi, který se v místě svého působení (640 km od Šanghaje) postaral Jermainovi o civilní zaměstnání – pozici celníka. V tomto zaměstnání se Jermain setkával s lidmi všech možných národností, a tak se těšil z možnosti osvojit si i mongolštinu a korejštinu. Neuběhlo však ani šest týdnů a Jermain začal vážně uvažovat o výpovědi. Jeho citlivé svědomí ho obviňovalo z ukvapeného jednání. A tak znovu píše do Londýna a žádá o opětovné přijetí do misie. V dopise připouští možnost, že svého nadřízeného do jisté míry nespřímně pochopil, a slibuje, že dostane-li novou příležitost, panu Muirheadovi se pokorně podřídí.

Zatímco čekal na odpověď, setkal se ve své práci se dvěma Korejci, kteří tvrdili, že jsou křesťané. Z dalšího rozhovoru Jermain zjistil, že všechno, co Korejci o křesťanství vědí, mají od římskokatolických kněží, jimž se podařilo do země proniknout v přestrojení. Korea byla totiž v té době už po šest století hermeticky uzavřeným územím, kam dosahoval vliv jen jediné země, Číny. Jermain se od Korejců dozvěděl ještě jednu zásadní věc: vzdělání Korejci rozumějí psané čínštině. Tato informace ho zasáhla jako blesk. Znamenalo

to totiž, že by si Korejci mohli číst v čínském překladu Bible, a tím pádem nebylo na co čekat. Rozhodl se, že pronikne do Koreje a s ním i čínsky psaná Bible. Tento svůj plán ihned oznámil do Londýna a konzultoval ho jak s Alexandrem, tak s ostatními misionáři v Peking, kteří mu požehnali. Zatímco shromažďoval výtisky Biblí a dalších tiskopisů a letáků, přišla odpověď z Londýna: Jermain se může opět počítat mezi zaměstnance této společnosti.

Byl právě rok 1866 a roznesla se zpráva, že v Koreji bylo zabito devět římskokatolických kněží a až osm tisíc jejich následovníků. Tato novina vrhla sice stín na Jermainovy plány, nemohla však mladého misionáře od jeho záměru odvrátit. V srpnu téhož roku se americká obchodní loď Generál Sherman chystala na cestu po řece Tedong do Pchjongjangu, hlavního města Koreje. Posádka doufala v navázání obchodních vztahů s Koreou, i když s sebou pro jistotu měla kromě četného zboží i množství zbraní. Potřebovali však tlumočníka a Jermain se nenechal dlouho přemlouvat. Jakmile loď odrazila od břehu, přišla odpověď z Londýna. Vedení společnosti Jermainovi důrazně doporučovalo, aby se do svého korejského projektu v žádném případě nepouštěl.

Generál Sherman plul poklidně Žlutým mořem směrem k Tedongu a nikdo z posádky netušil, že zpráva o jejich plavbě se už dostala až ke korejské vládě, která vydala příkaz, aby byla každá podezřelá osoba zatčena a také popravena. Obávali se totiž odplaty za smrt kněží, kterou avizovali Francouzi. Jak se loď blížila k Pchjongjangu, napětí a podezření na břehu vzrůs-

talo. Třikrát se úředníci z okolních měst nechali pozvat na palubu, kde se jim Jermain pokusil vysvětlit, že účelem jejich plavby není odplata a že nikdo z posádky není římský katolík. Avšak podezřívaví úředníci měli i královninu podobiznu na britské minci za pannu Marii. Na březích se tísnily tisíce ustrašených, přesto zvědavých Korejců. Jakmile se loď přiblížila k pobřeží, házel jim Jermain k nohám balíky s Bibliemi. Lidé je nenápadně sbírali a prchali z dohledu, vždyť už se rozšířila zpráva, že dva z devíti mužů, kteří navštívili americkou loď, byli popraveni.

Loď se konečně dostala k Pchjongjangu obehnanému zdmi. A napětí rostlo, až nakonec eskalovalo. Záznamy hovoří o tom, že posádka korejské lodi, která se pověsila na Generála Shermana, se dostala do zajetí kapitána americké posádky a že jejich velitel měl u sebe papíry, v nichž se hovořilo o plánu na likvidaci Američanů. Poté došlo k řadě pokusů o vyjednávání a dokonce i o záchranu rukojmí. Vše vyvrcholilo tím, že kapitán Generála Shermana vydal z obavy před hrozícím napadením rozkaz k palbě. Ta byla pochopitelně opětována a pokračovala mnoho hodin. Na obou stranách byli mrtví.

Bez zásob a naděje na dohodu se Američané rozhodli pro rychlý ústup. Ten však skončil nájezdem na mělčinu a z lode se tak stal snadný terč pro čluny svázané k sobě a naložené dřevem. Stačilo je jen podpálit a Generála Shermana během pár chvil olizovaly plameny.

O mnoho let později si jeden Korejec vzpomněl, jak jeho otec, očitý svědek této tragédie, vypověděl, že skrze kouř vi-

děl bílého muže, jak stojí na palubě, stále dokola volá: „Ježíši, Ježíši“, a přitom hází balíky knih z hořící lodi na břeh.

Posádce nezbývalo než vyskakat z lodi. Muži se pak marně snažili prostrítlet na břeh, kde byli po vystoupení z vody ihned zabiti noži, holemi a puškami.

Jen jediný muž se choval jinak. Nestřílel. Měl náruč plnou knih. Když se vypotácel z vody, položil Boží slovo k nohám lidu, kterému přišel sloužit. Tu se vynořil dvanáctiletý chlapec, popadl tři Bible a zmizel. I ostatní si vzali knihy, které teď ležely před Jermainem na zemi. Vedle něho stál korejský voják připravený ubít Jermaina holí. K jeho překvapení ho Jermain oslovil v jeho rodném jazyku. Žádal ho, aby si vzal jednu knihu. Voják odmítl. Nevěřičně zíral na bělocha, který nyní zavřel oči a promlouval cizím jazykem k někomu, kdo o to evidentně nestál. Otevřel oči, usmál se a znovu nabízel knihu svému vrahovi. Ten si nakrátko pomyslel, že přece nemůže zabít někoho, kdo se takto chová. Rychle se však vzpamatoval a začal svou oběť bít holí do hlavy. Jermainu Thomasovi bylo 26 let.

Voják byl v šoku z toho, co udělal, a tak si alespoň odnesl nabízenou knihu domů, kde si ji i přečetl. Ženu, která našla knihu na břehu, její obsah hluboce zasáhl. Chlapec, který si odnesl tři Bible, je předal jednomu vojákovi. Ten vyrval listy a vytapetoval jimi dům. Tento chlapec se později stal křesťanem a s ním i několik dalších očitých svědků masakru. I když proběhl pokus o shromáždění a zničení vyloděné literatury, knihy se nenápadně ztrácely a lidé je potají četli.

Zničení Generála Shermana Američany rozlítlo. Jejich hněv vyústil do války mezi oběma zeměmi. Porážená Korea se v roce 1871 zavázala vpustit do země cizince. Když se nakonec po dvaceti letech od Jermainovy smrti podařilo vstoupit i misionářům, nestačili se divit. V městečkách podél řeky Tedong, v místech, kde Jermain vyházal na břeh balíky Bibli, našli malé křesťanské sbory. Jeden z nich vzni-

kl přímo v Pchjongjangu, v domě vytapeťovaném stránkami Bible.

Církev zrozená z utrpení se stala nejrychleji rostoucí církví na světě a možná největší misionářskou církví konce 20. století. A na počátku toho všeho byl jeden netrpělivý snílek, Robert Jermain Thomas.

*Čerpáno z Seeing the Invisible
od autorky Faith Cookové*

ÜKÁZKA Z KNIHY

DUCH SVATÝ DÁVÁ BOŽÍ CÍRKVI RŮST

Marian M. Schoolland

Jestlipak byste chtěli vědět, co se stalo potom, co Petr promluvil k lidem toho dne, kdy přišel Duch svatý? Ti lidé pozorně poslouchali. Když Petr řekl, že ten Ježíš, který umřel na kříži, byl *Boží Syn*, nevěřili svým uším. A Petr pokračoval: „Bůh Ho vzkřísil z mrtvých. My jsme Ho viděli zase živého. A teď sedí v nebi, Bohu po pravici. Ten Ježíš, kterého jste nechali ukřižovat, je Kristus a Pán!“

Tu se lidé začali bát. Aby se nebáli, když slyšeli, že nechali přibít na kříž *Božího Syna*! „Co máme *dělat*?“ ptali se Petra.

Petr jim odpověděl: „Čiňte pokání a dejte se pokřtít a Bůh vám odpustí hříchy.“ Činit pokání znamená litovat hříchů, které člověk udělal.

Toho dne litovalo svých hříchů hned *tři tisíce* lidí. Uvěřili v Ježíše a nechali se pokřtít. Tak začala *Boží* církev růst. Nejprve bylo učedníků jen *pár*. Teď jich začalo přibývat a zakrátko jich bylo mnohem víc. Lidé jim říkali křesťané. A to všechno byla práce Ducha svatého.

Jednoho dne, když se mnoho křesťanů modlilo pohromadě, jim Duch svatý promluvil k srdcím. Řekl jim: „Mám zvláštní úkol pro Pavla a Barnabáše.“ Pavel a Barnabáš byli dva dobří křesťané.

Všichni se tedy modlili a ptali se Boha, co přesně mají dělat. A On jim řekl, že mají Pavla a Barnabáše poslat daleko odtud, do cizích zemí, aby tam ještě *dalším* lidem pověděli o Ježíši.

Tak se Pavel a Barnabáš stali prvními *misionáři*. Prošli řadu zemí. Chodili od města k městu. A všude, kam přišli, pracoval Duch svatý v srdcích lidí, takže jich spousta uvěřila. Církev rostla a rostla.

Od té doby bylo misionářů ještě mnohem víc. Dnes jezdí do všech zemí světa. Vyprávějí lidem o cestě spasení. V Ježíše věří stále více lidí, a tak církev stále roste.

To Duch svatý dává *Boží* církví růst. Pomáhá misionářům vyprávět o Ježíši. A těm, kdo se mají stát *Božími* dětmi, dává do srdce víru.

Velká kniha o Bohu pro malé děti

Poutníkova četba – vánoční sleva

Velká kniha o Bohu pro malé děti

Marian M. Schoolland

Maminka svým dětem láskyplně sděluje vše, co by měly vědět o Bohu Otcí, Kristu, Duchu svatém, církvi i samy o sobě.

Knihy obsahuje vysvětlení tématu (např. Bůh je věrný, Bůh stvořil všechny věci dobré, Jak přišel do světa hřích, Ježíš ukázal, kdo je, Duch svatý učedníky vedl, Musíme se znovu narodit, Boží děti vyprávějí o Ježíši, Proč chodíme do shromáždění, Co se stane, až Ježíš přijde... – celkem 86 témat), otázky pro rozhovor s dětmi, vybrané verše k naučení se z paměti a modlitby. Kniha přináší slávu jedinému Bohu.

A4, pevná vazba, 240 stran, ilustrovaná, cena 355,- Kč.

Vánoční snížení ceny: pouze 250,- Kč.

www.PoutnikovaCetba.cz, Poutnik@PoutnikovaCetba.cz,

tel.: +420 472 741 623, Poutníkova četba, Žandov 85, Chlumeč 403 39

Víte...

- ... proč se stavíme zády k *psychologii*?
- ... jak vznikly lidské *rasy*?
- ... kdo byl Kalvín, *Luther*, Hus?
- ... co se *děje* v současném křesťanském světě?

Hledáte...

- ... ověřené *autory*
- ... *rady* jak připravit kázání
- ... *výklad* určitého textu Písma?
  - ... nebo si potřebujete na chvíli **vydechnout** ...
  - ... u *knihy* na pokračování
  - ... při sledování inspirativního *videa*?

www.reformace.cz

Poutníková četba

Lady Jana Greyová

Faith Cooková

Životní příběh dívky, která se na devět dní stala anglickou královnou. Svou věností Kristu vydala svědectví Pravdě a ve svých 16 letech byla navzdory rozsudku smrti světem anglickému národu, protože Krista si cenila více, než vlastního života.

Budete-li se známou křesťanskou autorkou Faith Cookovou sledovat životní osudy lady Jany Greyové, devítidenní anglické královny, porozumíte v čem je hodnota života. Lidé bez živé víry

v Krista budují svou pověst, kupí bohatství a usilují o moc nad druhými. To vše má ale jen dočasné trvání. Co má však věčnou hodnotu?

250 stran, A5+, brož. 280,- Kč

Vánoční snížení ceny do 10.12. 2015 pouze 196,- Kč.

www.PoutnikovaCetba.cz, Poutnik@PoutnikovaCetba.cz,
tel.: +420 472 741 623, Poutníková četba, Žandov 85, Chlumeč 403 39

www.reformace.cz

zapasodusi@gmail.com

Korespondenční adresa: **Reformace.cz, Hošťálkova 1c
169 00 Praha 6**

Telefon do redakce: (+420) 222 268 917

Dobrovolné příspěvky pošlete přiloženou složenkou nebo převodem z účtu. Jako variabilní symbol použijte číslo uvedené na adresním štítku.

Číslo účtu: 2600196560 / 2010 (Česká republika)

2600196560 / 8330 (Slovensko)

HCJB vysílání v Rádiu 7 (www.radio7.cz)

pondělí 23³⁰–0⁰⁰, středa 17¹⁵–17⁴⁵, čtvrtek 5⁰⁰–5³⁰

NEPRODEJNÉ!

ISSN 1804-2880 (Print), ISSN 2336-8330 (Online)